

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீயெ நம:

தி லுவநகஜநம் தஜாமுவணம்
ரவிகரமளரவராம்பரம் டயாமெ |
வவாரகககூர்வா தாநநாவெ
விஜயவவெ ரதிரவா ஜெநவஜா ||

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை

ஸம்பாதகர் :—வங்கீபுரம் வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்பு. 22.] பவஞ்ஞ சித்திரைமீ [ஸஞ்சிகை. 11

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத லித்தாந்தம்.

ஜீவ ஸ்வரூபமும் ஸம்ஸார பந்தமும்

[ஸ்ரீ உப. வங்கீபுரம் வாஸுதேவாசார்யர்]

சென்ற ஸஞ்சிகையில் ஜீவ ஸ்வரூப ஸம்பத்தங்களாகச் சில ப்ரமாண வாக்யங்கள் கூறப்பட்டன. ஜீவன் ஜ்ஞாதாவாக (அறிவு என்னும் ஒரு தர்மத்தை உடையவனாக) இருக்கிறபடியால், அவனுக்கு ஸ்வாபாவிகமாகக் கர்த்தருத்வமும் உண்டென்றும், ஆனால் அது, இந்த உலகத்தில் தென்படும் கர்த்தருத்வத்தைக் காட்டிலும் விலகாணமென்றும் நிரூபித்துவிட்டு, பிறகு பத்த ஜீவன்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள ஸம்ஸார பந்தத்தைப் பற்றி விசாரிக்கப் புகுந்து, அந்தப் பந்தம் அநாதியென்றும், பகவானுடைய கட்டளைகளை மீறி நடப்பதாலேயே அது மேன்மேல் த்ருடப்படுகிற தென்றும் சொன்னோம். இனி அந்தப் பந்தத்தைப் பற்றிய வேறு சில அம்சங்களை விசாரிப்போம்.

இந்த ஸம்ஸாரபந்த மாகிற தண்டனைக்கு நாம் உட்பட்டிருக்கும் காலத்தில் நமது ஸ்திதி எப்படிப்பட்டதாக இருக்கின்றது என்றால்: முதலில், நமக்கு இயற்கையாயுள்ள ஜ்ஞாநம் நம்மைவிட்டு விலகுகின்றது.

எந்த ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு நாம் ஸர்வத்தையும் உள்ளபடி அறியக்கூடுமோ அந்த ஜ்ஞாநத்தை நாம் இழந்துவிடுகின்றோம்; வஸ்துக்களை உள்ளபடி அறிய அசுத்தர்களாய், நல்லதைப் பொல்லாததென்றும் பொல்லாததை நல்லதென்றும் ப்ரமிக்கிறோம்; ஒரு காலத்தில் நல்லதாகத் தோன்றுவது மற்றொரு காலத்தில் விபரீதமாகத் தென்படுகின்றது; அநேக விஷயங்களைப்பற்றி ஒன்றும் அறியாதவர்களாய்ப் பெரிய இருள் போன்ற அஜ்ஞாநத்தால் மூடப்பட்டு நிற்கின்றோம். நிற்க, உபநிஷத்துக்களில் சொல்லியிருக்கிறபடி இஷ்டப்பட்ட இடங்களுக்கு இஷ்டப்பட்ட ரூபத்துடன் ஸஞ்சரிக்கும் யோக்யதை யெல்லாவற்றையும் இழந்து, நமக்கு நம்முடைய கர்மத்தால் ஏற்பட்டுள்ள சரீர மொன்றைத் தொழுக்கட்டை போலச் சமந்து கொண்டு, நமக்காகக் குறிக்கப்பட்டுள்ள ஸ்வல்ப ப்ரதேசத்தில் மாத்ரம் “குருவில மிளிர்தந் தாங்கே செல்லிய மெல்லிய லாக்கைக் கிருமி” போல் சுற்றிச் சுற்றி வருகின்றோம். இந்த்ரியங்களென்று சொல்லப்படும் சிறிய த்வாரங்கள் வழியாகச்சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டுள்ள கைதிகள் தமது சாலையின் சுவரில் இருக்கும் சிறிய சாளரங்கள் வழியாக வெளிவஸ்துக்களைப் பார்ப்பது போல், இந்த ப்ரபஞ்ச ஸம்பத்தங்களான சிற்சில விஷயங்களை மாத்ரம் அரை குறையாகவே நாம் அறியும்படி இருக்கின்றது. ஒரு காலத்தில் நாம் மதுஷ்யனாகவும், மற்றொரு காலத்தில் மாடாகவும், மற்றுமொரு காலத்தில் மாட்டைக் காட்டிலும் நிவ்ரீநமான ஜந்மத்திலும் பல பிறப்புக்கள் பிறக்கின்றோம். அந்தந்தப் பிறப்பில் மஹத்தான துக்கங்கள் நேரும்பொழுது மிகவும் பீடிதர்களாகவும், சிற்சில அல்ப ஸுகங்கள் நேரும் பொழுது பேராநந்தம் நேர்ந்தது போல ஸந்தோஷப்படும், பார்ப்பவர்களால் பரிஹலிக் கப்படும்படி நடந்து வருகின்றோம். இவ்வளவு கஷ்டங்கள் இருக்கையிலும் இவைகளைக் கஷ்டங்களென்று நாம் கொஞ்சமேனும் அறிகின்றோமில்லை. இதுவும் இந்தத் தண்டனையின் மஹிமையே!

இந்த ஸம்ஸார பந்தத்தில் இரண்டு அவஸ்தைகளுண்டு. பந்தமாகிற இந்தத் தண்டனையை விதிக்கும் பகவான், சில ஸமயங்களில், நாம் மிகவும் மழுங்கி நிற்கும் அறிவை யுடையவர்களாய் அசேதந பதார்த்தங்களுக்கும் நமக்கும் வாசியற எவ்வித வ்யாபாரமு மின்றிக்கே தன்னிடம் லயித்துக் கிடக்கும்படி ஸங்கல்பிக்கிறான். அந்த அவஸ்தையை ‘ப்ரளய அவஸ்தை’ என்று சொல்வார்கள். வேறு சில ஸமயங்களில், அந்தப் பகவான், நம் முடைய ஹிதத்தைக் கருதி, நமது கர்மாதகுணமாக ஒருவித ஜ்ஞாநவிகாஸத்தையும் தேஹம் இந்த்ரியம் முதலியவைகளையும் நமக்குக் கொடுத்து, நாம் அவைகளைக் கொண்டு நமது உஜ்ஜீவந உபாயங்களைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடன் நமக்கு ஸ்ருஷ்டியைச் செய்ய ஸங்கல்பிப்பது முண்டு. இந்த அவஸ்தையை ‘ஸ்ருஷ்டி அவஸ்தை’ என்று சொல்

வார்கள். இந்த அவஸ்தையில்தான் நமக்குப் பலவித பிறப்பு இறப்புக் கள் நேர்கின்றன. ப்ரளய காலத்தில் நம்முடைய ஜ்ஞாநம் மிகவும் ஸங் குசிதமாய் நாம் நிர்வ்யாபாரர்களாகவே இருக்கிறபடியால் அப்பொழுது நாம் ஸுலக்ஷ்ம தசையை அடைந்திருக்கிறோமென்றும், ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் கொஞ்சம் விகலிதமான ஜ்ஞாநத்துடனும் தேஹம் இர்த்ரியம் இவைகளு டனும் ஒருவித நாம் ரூபங்களைப் பெற்று வ்யாபாரங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கச் சக்தர்களாக இருக்கிறபடியால் அப்பொழுது நாம் ஸ்தூல தசையைப் பெற்றிருக்கிறோமென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லும். இந்த ஸ்ருஷ்டியும் லயமும் எப்பொழுதும் மாறிமாறி வந்துகொண்டே இருக்கும். இது வரை எவ்வளவு ஸ்ருஷ்டியும் எவ்வளவு லயங்களும் ஆகியிருக்கின்றன வென்று ஒருவராலும் சொல்ல முடியாது. பகவத் கீதையில், இந்த உத் பத்தி லயங்களைப் பற்றி விவரிக்குமிடத்தில் பின் வரும் ச்லோகங்களைக் காணலாம்.

“ ஸுஹஸ்ய மமவயக்ஷணமய ஃ ஹ்ருணோ விஷஃ |

ராத்திர மமவஹஸ்யாநா தெதஹோராத்ருவிஷா ஜநஃ ||

சுவாக்ஷாஃ ஸுதயஸ்யவஃ ப்ரஹவக்ஷஹாமமே |

ராத்ரா மமே ஸ்ரீயஜெ ததெத்ருவாஸுக்ஷவஃஜகெ ||

ஹிதமாமஹ வாவாயம் ஹிதா ஹிதா ஸ்ரீயதே |

ராத்ரா மமேவஸஃ வாமஃ ப்ரஹவக்ஷஹாமமே ||

[என்னுடைய ஸங்கல்பத்தால் செய்யப்பட்டுள்ள அஹோ ராத்ர வ்யவஸ்தையை அறிந்தவர்கள், சதூர்முக ப்ரஹ்மாவின் பகல் ஆயிரம் சதூர்யுகம் அளவுள்ளதென்றும், அவனுடைய ராத்திரியும் அந்த அளவு உள்ளதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அவைகளுள் பகல் என்னும் காலம் ஆரம்பிக்கும் பொழுது, இந்த மூன்று லோகங்களுக்கும் உட்பட்டிருக்கும் சேதநாசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் சதூர்முக ப்ரஹ்மாவின் தேஹத்திலிருந்து உத்பத்தியைப் பெறுகின்றன; இரவு ஆரம்பிக்கும்பொழுது அந்த வஸ்துக்களெல்லாம் அந்த ப்ரஹ்மாவின் தேஹத்திலேயே லயத்தை அடைகின்றன. இம் மாதிரி ப்ரஹ்மாவின் ஒவ்வொரு பகலிலும் ப்ரணைகளின் உத்பத்தியும், ஒவ்வொரு இரவிலும் அவைகளின் லயமும் திரும்பத் திரும்ப நடைபெறுகின்றன]. இவ்விதம் நூறு வர்ஷங்கள் சென்ற பிறகு மஹா ப்ரளயம் என்பது ஸம்பவித்து, அப்பொழுது சதூர்முக ப்ரஹ்மா உள்பட ஸகல வஸ்துக்களும் மூல காரணமாகி ‘தமஸ்’ என்னும் வஸ்துவில் லயமடைகின்றன வென்றும், அந்தத் தமஸ்ஸும் கடைசியாகப் பகவானுடன் ஏகி பாவத்தை அடைகின்றது என்றும் உபநிஷத்துக்கள் சொல்லுகின்றன. இதனால்,

இரண்டு விதப் ப்ரளயங்கள் உண்டென்றும், முதலில் சேதநாசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் சதுர்முகப் ப்ரஹ்மாவின் தேஹத்தில் லயமடைந்து பிறகு அங்கிருந்து ஸ்ருஷ்டியைப் பெறுகின்றன வென்றும், அவ்விதம் வெகுகாலம் சென்ற பிறகு ஸாக்ஷாத் பகவானிடத்திலேயே அவை லயத்தைப் பெறுகின்றன வென்றும் சொல்லப்பட்டதாகத் தெரியவருகின்றது. இது ஸ்ருஷ்டி க்ரமத்தை ஒத்ததே. ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் பகவான், தனது ஸங்கல்பத்தால் சேதநாசேதந விபாகத்தையும் அசேதநங்களில் பஞ்ச பூதங்கள் வரையிலும் 'ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி' என்று சொல்லப்படும் ஸ்ஷ்ருஷ்டியைச் செய்து, பிறகு சதுர்முகப் ப்ரஹ்மாவைக் கொண்டு 'வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி' என்று சொல்லப்படும் ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியைச் செய்விக்கிறானாகையால், ப்ரளய காலத்திலும் முதலில் ப்ரஹ்மா வரையில் ஒரு வித லயத்தையும் பிறகு ப்ரஹ்மா உள்படத் தன்னிடத்தில் லயத்தையும் செய்விக்கிறான் என்பது உபபந்நமே. இந்தப் ப்ரளயத்தையும் ஸ்ருஷ்டியையும் ஆலோசித்துப் பார்க்கும்வர்களுக்கு, ஜீவன்கள் பத்தர்களாக இருக்கும் காலத்தில், நடு ஸமுத்ரத்தில் மலை மலையாக ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வரும் அலைகளின் நடுவில் அகப்பட்டிக்கொண்டிருக்கும் த்ருணம் போல், இங்குமங்கும் வாரி இறைக்கப்பட்டவர்களாய், வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் எட்டாமலிருக்கும் கஷ்டங்களை அதுபவிக்கிறார்கள் என்பது நன்றாக விளங்கும்.

இவ்விடத்தில், ஸகல வஸ்துக்களும் ப்ரளய காலத்தில் தமஸ்வரில் லயிக்கின்றதென்றும், அந்தத் தமஸ் ப்ரம புருஷனுடன் ஏகீ பாவத்தை அடைகின்றதென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. 'அதில் லயம் என்றால் என்ன? ஏகீ பாவம் என்றால் என்ன?' என்பதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் விசாரித்தல் வேண்டும். 'லயம்' என்னும் சப்தத்திற்கு 'ஒரு பொருள் தனது பூர்வ அவஸ்தையை விட்டுவிட்டுத் தனது காரணத்துடன் சேர்தல்' என்பது பொருள். உபநிஷத்தில் 'ஆகாசம் என்னும் த்ரவ்யத்திலிருந்து வாயு என்னும் த்ஷவ்யம் உண்டாகின்றது' என்று சொல்லப்படுகின்றது. இதில் ஆகாசம் என்பது காரண வஸ்து; வாயு அதன் கார்யம். வாயு வானது தனது வாயு அவஸ்தையை விட்டு விட்டுத் தனது காரணமாகிற ஆகாசத்துடன் ஒன்றாகச் சேர்ந்தால், அப்பொழுது வாயு ஆகாசத்தில் லயமடைந்தது என்று நாம் சொல்லலாம். இது தான் லயம் என்னும் சப்தத்தின் பொருள். லயத்தைச் சொல்லிவரும் ச்ருதிகள்,

“வ்யயிஷ்வஃ ஸ்ரீயதே”

என்று ஆரம்பித்துக் கடைசியாக

“தஃ வரொ ஷேவ வாக்ஷவதி”

என்று முடிக்கிறது. எல்லா விடங்களிலும் 'வீயதெ' [லயம் அடைகின்றது] என்று ப்ரயோகம் செய்திருப்பதையும், கடைசியாகத் 'தமஸ்' என்பதைப் பற்றிச் சொல்லுமிடத்தில் மாத்ரம் 'வரொ ஷெவ வாக்ஷவகி' [ப்ரதேவதையினிடத்தில் ஏகீ பாவத்தை அடைகின்றது] என்று லயத்தைச் சொல்லாமல் ஏகீபாவத்தைச் சொல்வதையும் கவனித்துப் பார்த்தால், ஏகீ பாவம் என்பது லயம் என்பதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பதே ச்ருதியின் அபிப்ராயம் என்று தெரிகின்றது. நமது ஆசார்யர்கள், 'ஏகீ பாவம்' என்பதால் ஒரு வஸ்து தனது பூர்வாவஸ்தையை விடாமலே தனது காரண வஸ்துவுடன் சேர்ந்திருப்பதே குறிக்கப்படுகின்றது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். 'ப்ருதிவீ ஜலத்தில் லயமடைவது போல் தமஸ் பகவானிடத்தில் லயமடைய வில்லை; ஆனால், அந்தத் தமஸ் தனது தமஸ் ஸாகி அவஸ்தையை விடாமலே, 'இது பகவானுடைய சரீரம்' என்று பகவானைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகச் சிந்திக்கக்கூடாத அளவு ஒரு ஸைக்ஷம் தசையை மாத்ரம் பெற்று அத்த ஸைக்ஷமாவஸ்தையுடன் பகவானிடம் ஸம்ஸர்க்கித்து நிற்கின்றது' என்பது அவர்களின் கொள்கை.

இவ்விடத்தில் இன்னும் ஒரு சங்கை ஜரிக்கலாம். அதாவது-ப்ரளய காலத்தில் ஜீவன்களெல்லாரும் பகவானிடத்தில் ஏகீபாவத்தை அடைகிறபடியால், அப்பொழுது அவர்களெல்லாரும் மோக்ஷத்தை அடைந்தவர்களாகி விடுகிறார்களோ? என்பதுதான். ப்ரளய காலத்தில் நாம் மோக்ஷத்தை அடைகின்றோம் என்று சொல்வது உபபந்நமாக மாட்டாது. ச்ருதிகளில், நாம் நன்றாகத் தூங்கும் பொழுதெல்லாம் பகவானிடம் போயிருக்கிறோமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அப்பொழுது நாம் மோக்ஷ மடைந்து நிற்கிறோம் என்று சொல்வது உபபந்நமாகுமோ? மோக்ஷமடைந்ததற்கு அடையாளம் என்னவென்றால், கர்ம பந்தம் நீங்கி அது காரணமாக நமக்கு ஸம்பவித்துள்ள ஜ்ஞாந ஸங்கோசம் விலகுவதே. ப்ரளய காலத்தில் நமது கர்ம பந்தமும் விலகவில்லை; ஜ்ஞாந ஸங்கோசமும் நிவ்ருத்தமாவில்லை. ப்ரளயகாலத்தில் நாம் அதிமாத்ரம் ஸங்குசித ஜ்ஞாநர்களாய் அசேதந வஸ்துக்களுடன் வாசியந ஸைக்ஷம் தசையைப் பெற்றிருக்கிறபடியால், நாம் அப்பொழுது பகவானிடம் போயிருக்கிறோம் என்னும் ஜ்ஞாநம் நமக்கு ஸம்பவிக்க ஹேதுவே இல்லை. அந்த ஜ்ஞாநம் நமக்கு ஜநித்தாலன்றோ நாம் மோக்ஷாநந்தத்தை அடைந்தோமென்று சொல்லக்கூடும்? நிற்க, மோக்ஷமடைந்தவர்கள் மறுபடியும் ஸம்ஸார பந்தத்தில் அகப்படுகிறார்கள் என்பது இல்லையென்று உபநிஷத்துக்கள் சொல்லுகின்றன. ப்ரளய காலத்தில் பகவானிடத்தில் ஏகீ பாவத்தை அடைந்திருக்கும் ஜீவன்களோ வென்றால், மறுபடியும் ஸ்ரு

ஷ்டி காலம் வரும்பொழுது தம் தம் கர்மத்திற்குத் தக்கபடி தேஹம் இரந்திரியம் முதலியவைகளைப் பெற்று ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறார்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கு மோக்ஷம் வந்துவிட்டது என்று எவ்விதம் சொல்லக்கூடும்? ப்ரளய காலத்தில் நாம் மிகுந்த ஸஞ்சைமதையை அடைந்திருந்த போதிலும், நமது கர்ம பந்தம் நம்மை அப்பொழுது விடவில்லை. கர்ம பந்தம் நீங்காமல் இருக்கையில் மோக்ஷம் வருகின்றது என்று சொல்வது விருத்தமன்றோ? வஸ்து ஸ்திதியைப் பார்த்தால் நாம் எப்பொழுதும் பகவானுடன் சேர்ந்தே இருக்கின்றோம். அவன் எவ்விடத்திலும் நிறைந்திருக்கிறபடியால் நம்மிடமும் அவன் இருக்கிறான். அந்தக் காரணத்தைக் கொண்டு நாம் மோக்ஷத்தை அடைந்துவிட்டோம் என்று சொல்வது சரியாகமாட்டாது. அவன் அப்படி நம்மிடம் இருப்பதை நாம் உணராமலன்றோ இருக்கின்றோம்? பூமியில் புதைத்து வைக்கப்பட்டுள்ள புதையலை அறியாதவர்கள் அந்த நிதி இருக்கும் இடத்தின் மேல் எவ்வளவு காலம் ஸஞ்சரித்தாலும் அந்த நிதியை அவர்கள் அறியாமல் இருக்கிறபடியால் அந்தப் புதையலை அதுபவிக்க அவர்கள் எப்படி அர்ஹர்களாக வில்லையோ அப்படியே நாம் பகவானிருக்கு மிடத்திலேயே இருந்தபோதிலும் அந்தப் பகவத் ஸாந்தியத்தைப் பூர்ணமாக உணராதவரையில், கேவலம் அந்த இருப்பால் எவ்வித ஆநந்தத்தையும் அதுபவிக்க நாம் அர்ஹர்களாகிறோ மில்லை.

“தஷ்டா ஹிரணுநியிம் நிஹிதஸ்க்ஷத்ருஜா உபயபுஷ்பரி
ஸம்ஸாரஞ்சா ந விஹயுரெவவெவோஃ ஸவபாஃ ப்ரஜாஃ சஹ
ரஹபுஷ்ணு வளதம் ஸ்ரஹ்ரெவாகம் ந விஹ்நுநுதெந ஹி
ப்ரதூஷாஃ”

[பூமிக்குள் வைக்கப்பட்டுள்ள புதையலை, புதையல் வைக்கப்பட்டுள்ள ஸ்தலத்தின் லக்ஷணத்தை அறியாதவர்கள், தாம் அந்தப் புதையல் இருக்கு மிடத்தின்மேல் திரும்பத் திரும்ப ஸஞ்சரித்த போதிலும், அதை ஒரு காலம் எப்படி அடைய மாட்டார்களோ, அப்படியே இந்த ப்ரஜைகளெல்லோரும், தமக்குள் அந்தராத்மாவாக நிற்கும் பகவானிடம் எப்பொழுதும் இருந்தபோதிலும் அவனை அடைகிறார்களில்லை. ஏனென்றால் அவர்கள் கர்மத்தால் மூடப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்றோ?] என்பது ச்ருதிவாக்யம்.

இதைப்பற்றிய வேறு விஷயங்களை அடுத்த ஸஞ்சிகையில் விசாரிப்போம்.

ஆதிகாவ்யமும் மேல்நாட்டாரும்

[ஸ்ரீ. உப. வி. எஸ். மாதவாசார்யர், சிரோமணி]

உலகத்தில் மனிதர்களுள் ஒருவருடைய அபிப்பிராயத்தைப் பிறருக்குத் தெளிவுற அறிவிக்க இன்றியமையாத ஸாதகமானது பாஷையாகும். பாஷைகள் பற்பல, நாட்டில் ப்ரசாரத்தி லிருப்பினும், அவைகளுள் ஆர்யபாஷை என்று வழங்கப்படும் ஸம்ஸ்க்ருத மொழியானது ஆஸேது ஹிமாசலம் வரையிலுமுள்ள ஸம்ஸ்க்ருதாபிமாநிக ளிடையே வழங்கப் பட்டு வருகிறது. பாஷைகளுக்கு இயற்கையாக அமைந்துள்ள இனிமையை அறியவேண்டுமாகில், அதனைத் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த இவ்வார்ய மொழியிலேயே காணலாம். வெகு காலங்களுக்கு முன்னரே ஸம்ஸ்க்ருத மொழியானது உலகத்தினிடையே ப்ரசாரத்தை அடைந்த தென்பதற்கு நமது வேதங்களே போதிய சான்றாகும். இம்மாதிரியான மஹிமை வாய்ந்த இம்மொழியிலேயே ந்யாயம் வ்யாகரணம் மீமாம்ஸை முதலான சாஸ்த்ரங்களும் அநேக விதமான காவ்ய நாடகங்களும் வரையப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விதமாக இயற்றப்பட்டுள்ள காவ்யங்களில் முதன்மையாக உள்ளது ஸ்ரீமத் ராமாயணமாகும். பொதுவாக ஒவ்வொரு சாஸ்த்ரங்களுக்கும் உத்பத்திக்கு அறிகுறி, வேதங்களில் எங்கேனும் காணப்படுகின்றதா என்பதைத் தெரித்து கொள்வது ஆராய்ச்சியாளர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயமாகும். எனவே மற்றைச் சாஸ்த்ரங்களின் உபக்ரமங்களை எவ்விதமாக நாம் வேதங்களில் காண்கின்றோமோ, அவ்விதமாகவே காவ்யங்களுக்கும் வேதத்தினிடையே உள்ள ஸம்பந்தத்தைக் காணலாம்.

வேதங்களில் முதன்மையாகக் கருதப்படுகின்ற ருக் வேதத்தைப் பரிசீலனம் செய்யுமளவில், ஒவ்வொரு ருக்கும் சந்தோபத்தமாகவும் ரஸவத்தாகவும் காணப்படுகின்றது. ஆலங்காரிகர்களுள் ப்ராசீநர்களாலும் நவீநர்களாலும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட காவ்ய லக்ஷணங்களை ருக் வேதத்தில் ஸமந்வயம் செய்து பார்க்குமளவில், அவைகள் இந்த லக்ஷணங்களில் கொஞ்சமும் குறைவுபட்டதாகத் தெரியவில்லை. இப்படி வேதத்தில் காவ்ய லக்ஷணங்கள் காணப்பட்டனும், நமது முன்னோர்கள், வேதங்களைக் காவ்யமென்று கூறிவிட்டால் அதனிடையே நம்மவர்களுக்குள்ள பூஜ்யதா புத்தியானது குன்றி விடுமோ என்ற அபிப்பிராயத்தினால் அவற்றை வேதங்களென்றே அழைத்து வந்தார்கள். எனவே ருக் ஸம்ஹிதைக்குப் பின்னும் ராமா

யணத்திற்கு முன்னும், காவ்யமாக ஒன்றும் இயற்றப்பட்டதாகத் தெரிய வில்லை. ஆகவே லௌகிக காவ்யங்களில், ராமாயணமே முதன்மையாக எழுதப்பட்டதால் இதற்கு ஆதி காவ்யமென்று பெயர் வழங்கப்படுகிறது. அல்லாமலும், வால்மீகி முனிவருக்குப் பின் உண்டான மஹா கவிகளும் ஸ்ரீ ராமனுடைய சரித்தரத்தையே காவ்ய நாடகங்களான தங்களுடைய நூல்களுக்குக் கதா வஸ்துவாக எடுத்துக்கொள்ளுகிறபடியாலும் மேற்கூறிய பெயர் ராமாயணத்திற்குப் பொருந்தும்.

ஸ்ரீமத் ராமாயணமானது, 'எக்காரணம் பற்றி வரையப்பட்டுள்ளது? அதன் உண்மையான நோக்க மென்ன' என்கிற விஷயத்தில் நம்மவர்களுக்குள் ஒருவிதமான அபிப்பிராயம் இருப்பினும், இதைப்பற்றி மேல்நாட்டு ஆராய்ச்சியாளர்கள் எவ்விதமான அபிப்பிராயம் கொண்டுள்ளார்கள் என்பதை நாம் கொஞ்சம் தெரிந்துகொள்வது அவசியமாகும். அவைகளைப் பற்றிக் கொஞ்சம் ஆராய்வோம்.

வால்மீகி ருஷியினால் ஸ்ரீ ராமனுடைய சரித்ரமானது ஏழுகாண்டங்களாக வரையப்பட்டுள்ளது. அவைகளுள் பாலகாண்டம் முதல் யுத்தகாண்டம் ஈறாக உள்ள பாகத்தில், ஸ்ரீ ராமனுடைய ஜநநம் முதல் மேல்நடந்தேறிய கதைகள் விஸ்தாரமாக எளிய நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றில் கடைசியான உத்தரகாண்டமும், பால காண்டத்தின் முதல் ஐந்து ஸர்க்கங்களும் பிற்காலத்தில் புதிதாக ராமாயணத்தோடு சேர்க்கப்பட்டன வென்று மேல்நாட்டார்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். மேலும், இக் காவ்யத்திற்கு அடிப்படையான க்ரௌஞ்சோபாக்யாநமும், இப்படியே சேர்க்கப்பட்டதுதான் என்பது இவர்களுடைய எண்ணமாகும். அன்றியும் ராமாயணம், முதலில் அல்பாகாரமாகவே எழுதப்பட்டிருந்ததென்பதும், நாளடைவில் அது அபிவ்ருத்தி அடைந்தென்பதும் அவர்களது கொள்கை. இவ்விஷயத்தில் அவர்கள் அநேகவிதமான காரணங்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றனர்.

ராமாயணத்திற்கு மூன்றுவிதமான சாகா பேதங்கள் இருந்தன. அவைகளுள் ஒருவகை மேற்குத் திசைகளிலும், இரண்டாவது வங்காளம் முதலிய கீழ்த் திசைகளிலும், மூன்றாவது தென்மேற்கு நாடுகளிலும் இருந்தன. அவைகளில் ஒவ்வொரு கிளையும் மற்றவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டுக் காண்கின்றது. பின்னும் ராமாயணமானது, இயற்கையாகக் காண்டங்கள் தோறும் அத்யாயமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. எனவே இக்காவ்யத்தில் மற்ற மஹா காவ்யங்களுக்குள்ள லக்ஷணங்கள் இருப்பினும், ஸர்க்கபத்தமாக இல்லாவிட்டால் மஹா காவ்யத்வம் ராமாயணத்திற்கு ஏற்படாமல் போய்விடுமோ வென்று நினைத்து அத்யாய ரூபமாக இருந்ததை

ஸர்க்கமாகப் பிரித்து எழுதியுள்ளார்கள். இதற்கு, மஹாகவி பவபூதியினால் இயற்றப்பட்ட உத்தர ராமசரிதம் என்ற நாடகத்தில், லவன் ஓரிடத்தில், 'வரையு காணாஸூனிகே சுஜாபெ யஸூர்யஜாஹுஃ ஸோகஃ' என்று சொல்லும் வாக்யமானது போதிய ப்ரமாணமாகும். எனவே ராமாயணமானது முதலில் அத்தயாய ரூபமாக இருந்து, பின்பு, ஸர்க்கமாகத் திருத்தி அமைக்கப்பட்ட தென்பது தெளிவுறத் தெரிகிறது.

மேலும் அஹல்யா சாப விமோசனம் என்ற விடத்தில், இந்த்ரனுக்கும் அஹல்யைக்கும் ஏற்பட்ட ஸம்பந்தத்தை அறிந்த கௌதமர், அஹல்யையைக் கல்லுருவம் அடையும்படி சாபமிட்டதாக லோகத்திலும் ப்ரவாதமானது காணப்படுகின்றது. ராமாயணத்தில் வால்மீகி அஹல்யை கல்லுருவம் அடைந்ததாகச் சொல்லப்படாமலிருக்கும் பொழுதே, மஹாகவி காளிதாஸனும் தன்னுடைய காவ்யத்தில் அஹல்யை கல்லுருவை அடைந்து ராமபிரான் அவ்விடத் தேகுமிடத்து அவனுடைய பாத தூளியின் ஸ்பர்ச மாத்ரத்தால் ஸ்வீய ரூபத்தை அடைந்ததாக எழுதியுள்ளார். உண்மையில் ராமாயணத்தைப் பார்க்கும் பொழுது அஹல்யை கல்லுருவம் கொண்டதாக எழுதுவதற்கு யாதொரு வாக்யங்களும் காணப்படவில்லை.

ஆகவே ராகவன் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரமாகிறபடியால் அவனுடைய மஹிமையை எடுத்துக் காட்டவே இப்படி வரைந்துள்ளார்கள் என்றும், மற்றும் அநேக விடங்களில் விஷ்ணுவினுடைய மஹிமையை அதிகமாகப் புகழ்வதற்கே புராண ப்ரவசனம் செய்துவந்த அக்காலத்திய புலவர்கள் ஆங்காங்குத் தாமாகவே சிலவற்றைச் சேர்த்திருக்கின்றன ரென்றும் மேல்நாட்டார் அபிப்ராயப்படுகின்றார்கள். இதுகாறும் ராமாயணத்தைப் பற்றிய மேல் நாட்டாருடைய பொதுவான அபிப்ராயத்தை எழுதலானோம். தற்போது அக்ரந்தத்தில் ப்ரதிபாத்யமான விஷயத்தைப் பற்றி விமர்சகர்களுடைய அபிப்ராயத்தை ஆராய்வோம்.

ஸ்ரீராமனுடைய ஜநகாலம் தொட்டு, அவன் அரண்யத்துக்குச் சென்ற வரையிலுள்ள கதா பாகமானது உண்மையான தென்று மேல் நாட்டார்கள் அபிப்ராயப்படுகின்றார்கள். மேற்கொண்டு வரையப்பட்டுள்ள கதாபாகத்தைப் பற்றி இவர்களுள் அநேகர் பற்பல அபிப்ராய முள்ளவர்களாகக்காணப்படுகின்றனர். அவர்களுள் சிலர், ஆர்யர் வடக்கே யிருந்து தென்திசை அடைந்ததை (Migration to the South) எடுத்துக் காட்டுவதற்காக ராமாயணமானது வால்மீகியினால் எழுதப்பட்ட தென்றும், மற்றும் சிலர், ஆர்யர்களுடைய படிப்பு முதலிய நாகரிகங்களை (Civilization) எடுத்துக் காட்டவே இச்சரித்ரம் ராமாயண ரூபமாக வரையப்பட்டுள்ள தென்றும்

அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். இவ்விரு கொள்கைகளும் போதிய காரணங்கள் ஆகமாட்டா என நம்மவர்களுக்கே தெரியும். இதே நோக்க முள்ள மேல் நாட்டாரில் ஒரு சாரார், மேலே சொன்ன இவ்விரு காரணங்களையும் புறக்கணித்துவிட்டு, வேறு விதமான காரணங்களைக் கூறுகின்றனர். அவையாவன:—‘வேதங்கள் ஒருகாலத்திலும் ஏற்பட்டனவல்ல; ஒருவராலும் அவை இயற்றப்பட்டவையுமல்ல; அவை அநாதிகாலமாக இருந்து வருகின்றன’ என்பதே. இவை நம் இந்துக்களின் கொள்கையு மாகும்; அப்படியிருந்த போதிலும் வேதங்களை ஒரு காலவரையறைக்குக் கட்டுப் படுத்தினது மன்றி, அதிலும் ரிக் வேதமானது முதன்மையானது என்பதும் மேல் நாட்டாரின்துணிபு. எனவே ரிக் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற இந்திரனுக்கும் வருத்ராஸுரனுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள சண்டையை ஆதிகவி ராமாயணமாக இயற்றியுள்ளார் என்று இவர் அபிப்ராயப் படுகிறார். இதற்குப் போதிய காரணங்களையும் இவரே எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அவையாவன:—“வீதா” என்ற சப்தமானது கலப்பையின் துனியிலுள்ள ஒரு வித கருவியைக் குறிக்கும் சப்தம். ரிக் ஸம்ஹிதையில் இதே சப்தமானது அநேக விடங்களில் காணப்படுகின்றது. அதே பதமானது ராமாயணத்தில் ஜநகனுடைய புத்ரிக்கு இடப்பட்டிருக்கிறது. பூமியின் கர்ஷண ஸம்பத்திலேயே வீதையானவள் அகப்பட்டாள் என்ற வருத்தாந்தத்தினால் இந்த ஸம்பந்தமானது தெளிவாகிறது. க்ருஹப் ஸூத்ரங்களில், விழுது பபிரிடப் பெற்ற பூமியின் அதிதேவதையாக வீதை கொண்டாடப் படுகின்றாள். வர்ஷ தேவதையான பர்ஜர்யன் எனப்படும் இந்த்ரனுடைய பத்ரியாகவும் அவள் சொல்லப்படுகிறாள். எனவே ராமாயணத்தில், அந்த இந்த்ரனே ராமனாகவும் வருத்ராஸுரன் ராவணனாகவும் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றார்கள். ருக் வேதத்தில் “இந்த்ர சத்ரு” என்ற விசேஷணமானது அளிக்கப்பட்டுள்ளது. அதே பெயரானது ராவணனுடைய புத்ரனான இந்த்ர ஜித்துக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேதத்தில் வருத்ராஸுரன், தேவர்களுடைய பசுக்களை அபஹரித்துச் சென்றான். அம்மாதிரியே ராமாயணத்தில் ராவணன் வீதையை அபஹரித்துச் சென்றான். மேலும் தேவாஸுர யுத்தத்தில் வாயு பகவான் இந்த்ரனுக்கு விசேஷமாக உபகரித்துள்ளார் என்று வர்ணிக்கப் பட்டுள்ளது. அம்மாதிரியே ராமாயணத்திலும் வாயு குமாரனான ஹதுமான் ஸ்ரீ ராமனுக்கு விசேஷமான உதவிகளைச் செய்திருக்கிறார். மற்றும் வேதத்தில் “ஸரமா” வென்னும் பெயருள்ள ச்வா வானது வர்ணிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதே பெயருள்ள ஒரு ராக்ஷஸியானவள் வீதையை ஆச்வாஸநம் செய்தாள் என்று ராமாயணத்திலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. தற்காலத்திலும் ஒவ்வொரு க்ஷேத்ராவதிப் ப்ரதேசங்களில் “ஹது” என்று பெயருள்ள கற்கள் நாடப் பெற்றிருக்கின்

றன. க்ருஷ்டமான சேஷத்ரங்களுக்கு அதிதேவதையாக வீதை கொண் டாடப் பெற்றாள் என்ற விஷயம் மேலேயே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், வீதைக்கும் ஹதுமாருக்குமுள்ள ஸம்பந்தமானது தெளிவுறக் காணப்படுகிறது. எனவே மேல் நாட்டாரின் மற்றையவர்களுடைய அபிப் ராயத்தைக் காட்டிலும் இவருடைய எண்ணமானது மிகவும் மேன்மை யுற்று விளங்குகிறது என்னலாம்.

தவிர: ராமாயணத்தின் காலத்தைப்பற்றி இவர்கள் கொள்கைகளையும் எடுத்துக் காட்டுவோம். ஸ்ரீவ்யாஸ முனிவரால் இயற்றப்பட்டுள்ள மஹா பாரதமானது பெரும்பாலும் ராமாயணத்தைப் பின்பற்றி வரையப்பட்ட தென்னலாம். ஸ்ரீவால்மீகி, ஸூர்ய வம்சத் தரசர்களுடைய சரித்ரத்தை வர் ணிக்க எடுத்துக்கொண்டார். ஸ்ரீவ்யாஸரோ, சந்த்ர வம்சத்தினரைத் தமது கதா நாயகராகச் சொய்துகொண்டார். ராமாயணத்தில், ப்ரதிபக்ஷிகளான அஸுரர்களோடு ஸ்ரீராமனுடைய யுத்தம் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பார தத்திலோ, ஸ்ரீஹோதரர்களுக்குள் யுத்தம் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. இம்மாதிரி யான காரணங்களைக்கொண்டு ராமாயணத்தைப் பின்பற்றியுள்ளார் ஸ்ரீவ்யா ஸர் என்று சொல்லலாம். ஸ்ரீமஹா பாரதத்தில் அதிப்ராசீநமாக வரையப் பட்டுள்ள பாகத்தில் ராமாயணத்தில் உள்ள சில ச்லோகங்கள் அப்படியே காணப்படுகின்றன. மேலும் ஆரண்ய பர்வத்தில் வரையப்பட்டுள்ள ஸ்ரீராமனுடைய சரித்ரமானது, வ்யாஸருக்கு ராமாயணத்திலுள்ள விசேஷ மான பரிசயத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது.

இம்மாதிரியே புத்தருடைய சரித்ரத்தை ப்ரதிபாதநம் செய்வதற்காக வந்துள்ள பாலி பாஷையில் இயற்றப்பட்ட “ஜாதகமாலை” யென்னும் புஸ்தகத்தில் “தசரத ஜாதகம்” என்ற ஒரு பாகம் காணப்படுகின்றது. அவற் றுள் ராமனுடைய ஆரண்ய வாஸ பர்யந்தமான கதையானது காணப்படு கின்றது. ராமாயண ச்லோகங்களும் சில அதில் வரையப்பட்டிருக்கின் றன. அதிப்ராசீநமான பௌத்த க்ரந்தங்களில் ஆர்யா வ்ருத்தம் காணப் படுகின்றது. ராமாயணத்திலோ இந்த வ்ருத்தம் கொஞ்சமும் காணப்பட வில்லை. பின்னும் ராமாயணத்தில் புத்தரையோ அல்லது யவநர்களையோ புகழ்கின்ற பாகமானது, பிற்காலத்தில் சேர்க்கப்பட்டதே யொழிய, வால் மீகியால் சொல்லப்பட்டதாகக் கருதப்படக் கூடாது.

ஸ்ரீ வால்மீகியானவர் ராமாயணத்தில் நாலா விடங்களிலும் ப்ரசா ரத்தை எடுத்துக் காட்ட வந்தவர், “காந்யகுப்தம்” “கௌசாம்பி” முத லிய தேசங்களையே எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். ஆனால் கி. மு. 330-ம் வர்ஷத்தில் பௌத்த மதத்தினரான காலாசோகனால் ஸ்தாபிக்கப் பெற்ற தான பாடலீபுத்ரத்தை இவர் ப்ரஸ்தாவிக்கவே இல்லை. மேற்கூறிய இக்

காரணங்களைக் கொண்டு ராமாயணமானது, பௌத்தருடைய காலத்திற்கு முன்னரே உண்டானது என்பதில் கொஞ்சமும் ஆசேஷப்பத்திற்கு இடமேற்படவில்லை.

இதுகாறும் ராமாயணத்தைப் பற்றிய மேல் நாட்டாருடைய அபிப்பிராயத்தைச் சற்றேறக்குறைய தெளிவாகக் கூறினோம். மேல் நாட்டாருடைய அபிப்பிராயங்களை நாம் தெரிந்துகொள்வதினால் நம்மவர்களுக்கு ராமாயணத்தினிடம் உள்ள மரியாதையும் பக்தியும் கொஞ்சமும் குறைவுபடப் போவதில்லை. இதை நாம் படித்துத் தெரிந்துகொள்வதிலும் யாதொரு ஹாரியும் ஏற்படாது. தெய்விகமான இவ்வார்ய பாஷையை நம் மவர்களில் அநேகர் புறக்கணித்திருக்க, மேல் நாட்டார்கள். ராமாயணத்தை நன்றாக விமர்சித்துத் தம்முடைய அபிப்பிராயங்களைத் தெரியப்படுத்துவதின் மூலமாக இப்பாஷையை அறிந்துகொள்ள ஓர் அரிய ஸந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டார்கள் என்பதை நாம் மிகவும் ஸந்தோஷத்துடன் ஏற்றுக்கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

ஸ்ரீ:

மனமும் மணவிலக்கமும்

(திருக்கோட்டியூரடிகள் திருவடித்துகான் மே. ஸ்ரீ. ராஜகோபாலன் ஸ்ரீரங்கம்.)

முதற் காட்சி

(பராங்குசப் பிராட்டி தம் பூங்காவில் மலர் கொய்கிறாள்)

பிராட்டி:—இவ்வழகிய பூ, தேவன் எம்பெருமானுக்கல்லால் வேறு யாருக்குத் தகும்? புஷ்பத்தின் செவ்வி மாறாதே திருவடியில் சேர்ப்பிக்க வெண்ணிய ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானது மனோரத மன்றீடேறவில்லையோ? இன்றெனதாசையும் அப்படியே நிறைவேறுமோ? (பெருமூச்செறிகிறாள்)

(யானையைத் தேடிவந்த)

ஸ்ரீமந் நாராயணன்:—(பிரவேசித்து) நின்றவாறு நில்லா நெஞ்செனும் காட்டானையையும் வசம் செய்ய வல்ல ஆளாந யந்தரமாம் எனது தோள்களில் இன்று ஓர் களிறைச் சிக்க வைக்க வேண்டும். (பரிசுரமித்து) அந்தோ பராங்குசப் பிராட்டி தான் கொய்த மலரை மலர்க்கண்களால் நோக்கியவாறு நிற்கிறாள். அவளும் அம்மலரும் எனக்குரிமை. ப்ரேமம் எனும் வாஸனையேற்றப்பெற்ற அப்புஷ்பத்தை விரைவில் ஸ்வீகரிக்கிறேன். (நெருங்குகிறாள்) (பிராட்டி) ஸம்பரமத்துடன் பின் வாங்குகிறாள்.)

பூமந் நாராயணன்:—பேதாய் கயலோ உன் கண்கள்? இவ்விடம் ஓர் களிறு வந்ததுண்டோ? அதைப் பிடிக்க யான் வந்தேன். அதைக் காண்பித் தால் கொண்டு செல்வேன்.

பிராட்டி:—ஐயரே, நீர் யார்? காரிகையார் நிறை கார்க்கவோ இவ் வேகாந்த ஸ்தலத்தில் நீர் போந்தது?

பூமந் நாராயணன்:—பெண்ணே. யான் ஓர் யானை கொம்பொசித்து ஓராளை கோள்விடுத்து சீருடையவன்.

பிராட்டி:—இங்கு வேறு யானை வந்ததில்லை. துர் விநீதரே! யானை தேடப் போந்தவர் கயலையும் கண்களையும் பற்றிப் பிதற்றுவ தெதற்கு? அயலா ரறியில் என்னாகும்? இதென்ன வார்த்தை?

பூமந் நாராயணன்:—வேல் கொண்டு யானையைப் பிடிக்க வந்தவன், இங்கு ஒரு போர்க்கெண்டை வேல் விழி விழிக்க, சித்த ஸ்வாதீந மிழந் தேன். பித்தரென்றும், விற்பழி நங்குடிக்கென்றும், இன்னும் பல் வேறு வார்த்தைகளையும் ஊராரு மயற் சேரியுள்ளாரும் கூறிக் கொண்டு கிடக் கட்டும்.

பிராட்டி:—வன்மமே சொல்லி என்னுடன் நீர் விளையாடுகிறீர். அது கேட்ட என் உடன் பிறந்தார்கள், புண்ய பாபம் அறியாதவர்களாய் தடி பிணக்கு செய்யக் கிளம்புவர். அது கொண்டு நான் அஞ்சுவன். விரைவில் புறப்படும். (கடைக் கண்களால் போகாமலிருக்குமாறு கெஞ்சுகிறாள்)

பூமந் நாராயணன்:—ஆம். நான் ருக்மி என்ற மைத்துனன் ஒரு வனுடன் போர் புரிந்திருக்கிறேன். நீ அஞ்ச வேண்டியதில்லை.

பிராட்டி:—ஓ! உருப்பிணி நங்கையின் அணி நெடுந்தோள் புணர்ந்த உம் கள்ளத்தனத்தை நாடறியும். நீர் இங்கிருப்பது என் கன்னிப் பருவத் திற் கவத்பம் விளைவிப்பதாகும்.

பூமந் நாராயணன்:—மங்கைய ரிருக்கும் இடத்திற்குச் செல்பவன் யானல்ல. என் குழலோசை கேட்டோடி வந்த ஆய்ச்சியர் பல ருளர் என் பதற்கு யமுனையே ஸாக்ஷி.

பிராட்டி:—புவன ஸுந்தரரே! உமது குணங்களைக் காதுகள் வழி யாகப் புகுரவிட்டு இழுத்துக் கொள்ளும் வழக்கம் யாருடையது?

பூமந் நாராயணன்:—யாம் வலிய வருபவரல்ல காண். நம் திறத்தில் உபகாரமாக ஆக்கவல்ல ஏதேனும் ஒன்றை நாம் எதிர் பார்ப்பதுண்டு. நீயும் புஷ்பத்தைக் கொய்து என்னை ஸ்மரித்த பின் அல்லவோ இவ்விடம் யான் வந்தது.

பிராட்டி:—(லஜ்ஜையுடன் நிற்கிறாள்.)

ஸ்ரீமந் நாராயணன்:—(அதிக உத்ஸாஹத்துடன்) உனது கர ஸ்பர்சத்தால் புதுத் துளிர்மடுத்த அவ்வழகிய புஷ்பத்தை என் சென்னியில் சூட்டி யானளிக்கும் அந்தண்ணர் துழாயி னின்பத் தேனைப் பருகிக் களிப்பாய். (அவ்வாறு தானே செய்கிறான்)

(சேபத்யத்தில் ஸேனையின் ஆரவாரம். தோழிகள் பிராட்டியைத் தேடித் கொண்டு பிரவேசிக்கிறார்கள்)

ஸ்ரீமந் நாராயணன்:—பேதாய்! நின்னைப் பிரியேன். பிரியில் தரி யேன். உன் தோழிமார்கள் உன்னைத் தேடித் கொண்டு வருகிறார்கள். நானும் என் ஸேனையைச் சார்தப் படுத்திவிட்டு விரைவில் வருகிறேன். (செல்கிறான்)

பிராட்டி:—(விசனத்துடன் நிற்கிறாள்)

தோழிகள் (பரிசுரமித்து):— ஸகியே ஏன் வருந்துகிறாய். உயர் விட மடைந்த உனக்கு இனி என்ன குறை? திருமால் தலைக் கொண்ட உனக்குத் தீவினையேது? வழியில் ஸையங்கள் எதிர்ப் படுமுன் அந்தப்புரம் செல் வோம் வா. (மறைகிறார்கள்)

முதற் காசுடி முற்றிற்று.

இரண்டாம் காசுடி

(பிராட்டியாரின் திருத் தாயார் சில கிழவிகளுடன் வார்த்தை யாடித் கொண்டிருக்கிறாள்)

திருத்தாயார்:—தோழிகாள்! அரும் பெற்ற பெண்ணை நம் பராங்கு சப் பிராட்டிக்குத் தக்கதோர் வரனை நீங்கள் காட்டவேண்டும். கோல் தேடி யோடும் கொடியின் பருவம் நிரம்பப் பெற்றுவிட்டா ளல்லவா?

ப்ராஹ்மீ:—அரசியே. ஸ்வயம்பூவாய், ஹிரண்யகர்ப்பன் என்ற பெய ருடையானாய் ஓர் அண்டாதிபதி ஸத்ய லோகத்தில் வலிக்கிறான். நாலு முகங்களாலும் அஸ்தாந்தனாய் வேத கோஷம் செய்பவன். ப்ராஜாபதியான அவன் உன் மகளுக்குப் பதியாவதில் தடையிலை.

ஐந்தர்:—தேவாதிபதியானவன் தனக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு உன் மகள் அப்ஸாஸ்கள் புடை சூழ ஹீற்றிருப்பதை நீர் பார்த்து ஆரந்திக்கடிவண் டும். “இந்தரா! உன்னிலும் உத்தமன் இல்லையன்றோ” என்று வேதங்களே அவனை ஸ்துதிக்கின்றன.

பாசுபதி :—ராணியே ! அவ் விருவரும் தகுந்தவர்களல்லா. மது கடைபர்களாலும், ராவணனாலும் நவிவுண்ட அவர்கள் வீர மகளிற் கெப் படி மனாளாக முடியும்? “ஸ்ரவ பூதங்களுக்கும் கடவன்,” “ஸத்தும் இல்லை அஸத்தும் இல்லை,” “சிவன் ஒருவனை இருந்தான் ” என்றிப்படி பல வாகுறக வேத ப்ரதிபாத்தயனை ஸதாசிவனுக்கு உன் மகளை ஸமர்ப்பித்து விடுவாய். புரமொரு மூன்றெரித்து இளந் திங்கள் சூடியுள்ள அன்னன் உன்தன் மகளுக்கேற்றவன்.

மதுரவேணி :—(ப்ரவேசித்து; தனக்குள்) வயதானவர்கள் சிறுமியின் மனோபாவத்தை யறிய வகையின்றி அல்லற்படுகின்றனரே. இத்தகைய துராலோசனையைக் கேட்ட மாத்ரத்தால் என்ன நேருகிறதோ நம் பாவை க்கு? மானிடவர்க்கென்று பேச்சு காதில் பட்டால் வாழமாட்டாத தன்மை யாய்த்தே அவன். இக் கிழவிகளும் நம் வார்த்தைகளுக்குச் செவி மடுப்பவர் களல்லரே. அன்று, அம்பூந் தேனிளஞ் சோலையில் விவாஹம் நடந்தேறிய தென்று எவ்வாறு இவர்களுக்கு உரைப்பது. (ஆலோசித்து) இவர்களுள் ஒருவரைய நான் போய் இவர்களைத் திருப்பவேண்டும். (பரிக்ரமித்துப் ப்ரகாச மாய்). தாய் மார்களே! அடியாளது ஆலோசனைக்கும் சிறிது செவி கொடுப் பீர். மேற்கே குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூர் என்ற ஓர் திருநகரி யுண்டு. தாமரை மலர் போன்ற மூக பாணி பாதாக்கிகளை யுடைய கருமா மேனிய னான அவ்வூர் மன்னன் மாணிக்ய சைலத்தில் தாமரை ஓடைகள் பூத்தது போலிருப்பான். அன்னைமீர் ! தும் மகள் அவன் பேச்சேயாக இருத்தல் பற்றி அவனுக்கு இவனை மணம் முடிப்பது யுத்த மென்றெண்ணுகிறேன்.

திருத்தாயார் :—நங்காய்! அழிகயவன் அவன் என்று கூறக் கேட்டோம். நன்று. அணிகலனிருந்தாலன்றோ நம்புனையிழைக்குத் தக்கவனாவான்?

மதுரவாணி :—நீண்முடி, சங்கு, ஆழி, நூல், ஆரம், நூபுராதிகள் தொடக்கமாய் ஸ்வோசிதங்களாய், ஸுகந்தங்களாய், ஸுக ஸ்பர்சங்களாய், சின்மயங்களான ஒப்பியர்வற்ற ஒப்பனைகள் பல அவனுக்குண்டு.

பாசுபதி :—முப்புரமெறித்த எம் தேவன் போல் வீர்யமுடையவனோ நீ கூறும் மைந்தன்?

மதுரவாணி :—உலகம் புகழும் படை யேந்தி போர்புக்கு அஸுரரை நாசம் செய்த சதுரனை என் தோழி அஹோராத்ரம் புகழ்ந்து கொண்டிருக் கிறாளே!

ஐந்தீர் :—வாடிய பயிர்க்கு மழை பொழிந்து அவைகளுக்குப் புத்துயி ரளிக்கும் எம் ஸவர்க்க வேந்தன் போன்று உன் வரன் உபகரிக்கும் குண முடையவன் தானோ?

மதுரவாணீ :—அதுவும் மிக்குண்டிவரிடத்தில். உம் இந்த்ரன் உள் ளிட்ட ஸகல ப்ரபஞ்சத்தையும் ப்ரளயம் வந்தபோது தன் வயிற்றில் வைத்து ரக்ஷித்து, பிறகு உமிழ்ந்து காத்தவன் இவன் தானே!

திருத்தாயார் :—இவனை நாம் அறியோம். நாட்டில் நல்லார் பலருண்டு. வேறொருவனை ஆர்வேஷித்து அவனுக்குக் கொடுப்பதே செய்வோம்.

மதுரவாணீ :—(பதைத்தவளாய் தனக்குள்) கார்தர்வமான விவாஹத்தை நான் எப்படி வெளியிடுவது? இன்றேல், இப்பேதைகள் வேறு ஸமய பந்தம் செய்து நம் உயிர்த் தோழியை முடிப்பார்களே. (ப்ரகாசமாய்)அன்னைகள்! என் தோழியின் உரு சின்னாட்களாக வேற்றுருவாகி வருகிறது. ஆபரணங் களையும் ஆடைகளையும் புதிய முறையில் சாத்திக் கொள்கிறாள். மேல் தேசத்தாரைப் போல் பட்டுக்கொள்ளுள். ஸம்ச்லேஷம் வ்ரதமோ என்றஞ் சுகிறேன்.

திருத்தாயார் :— சிறுமியே! அம்மாறுதல் வயதேறியதால் வந்ததாக இருக்காதோ?

மதுரவாணீ :—திருப் புலியூரிலுள்ள தாம்பூலத்தால் வந்த செவ்வி உம் மட நங்கையின் திருவதரத்தில் காணக் கிடைக்கிறது. திருப்புலியூர் நாயனார் திருவருளால் வளர்ந்த கமுகல்லது பிறிதொன்றுக்கு அத்தகைய செவ்வி கிடையாது தாயே!

திருத்தாயார் :—அச்செவ்விபும் மெல்லியவிதழிற்கு ஸ்வாபாவிசமே.

மதுரவாணீ :—ஸ்ரீய:பதியின் திருவருளில் மூழ்கினதற்கு அடையாளம் பலதிருந்த உள. நீரே நேரில் பாரும்.

திருத்தாயார் :—நான் பெற்றெடுத்த பொற்கொடி மேல் ப்ரணயத் துடன் அவன் இருப்பான் என்பதற்கு என்ன ஸாக்ஷி?

மதுரவாணீ :—அவனது ப்ரணயித்வம் கிடக்கட்டும். அவனோட்டை ஸம்பந்தத்தால் வந்த ப்ரணயித்வம் உடைய அவ்வூர் ஸ்தாவரங்களின் இருப்பும் அத்யாச்சர்யமாயிருக்கும். பரந்த இலைகளையுடைய வெற்றிலைக் கொடிகள், பனைத்த பாக்குமாங்களைப் புல்கி உயர்ந்து வளந்து நிற்கும். இந்த இளம் ஸ்தாவர தம்பதிகளுக்கு, புஷ்பங்களாகிய காளஞ்சிகளையும், இலைகளாகிய ஆலவட்டங்களையும் கொண்டு வாழை மாங்கள் தொண்டு செய்து பலனடைகின்றன அவ்வூரில்.

ப்ராஹ்மீ:—ப்ராஹ்மாவுக்குப் போல் இவனுக்கு ஆசார சுத்தியுண்டோ?

மதுரவாணீ :—அதுவும் உண்டு. செல்வவான்களான வடமொழி மறை வாணர் செய்யும் வேள்விகளில் எழுந்த நெய்யழல்வான் புகை அமரர் நாட்டையும் மறைக்கும் வல்லமையுடைத்து.

ப்ராஹ்மீ :—அமரர்க்கு மறிவீந்த ப்ராஹ்மாவுக்குப் போல் தத்வஜ்ஞாநம் உண்டோ அவனுக்கு ?

மதுரவாணீ :—அவ்வூர் ஸாமவேதிகளின் கார சப்தமும், வைதிகர்களின் வேதார்த்த விசார கோஷமும் மிக்கெழுந்து கடலோசை செவிப்படாதவாறு தடுத்து விடுகின்றன.

திருத்தாயார் :—இவன் இத்தன்மையான் என்பதை ஒப்பினோம். ஆயினும் பிறரையும் சிந்தை செய்து பார்ப்போம்.

மதுரவாணீ :—தாயே! மற்றொரு உபாயம் எதற்கு? இவன் திருமேனியில் தண்டுமூய் கமழா நிற்கிறது. அப்புலியூரில், இவ்வே மணக்க வென்றே வந்து நின்ற ஆச்சர்ய புருஷனோடு இவளுக்கு கார்த்தர்வ மணம் நடந்தேறியது. இது ஸத்யம்.

எல்லாரும் :—அது ஸரி—ஏற்கும் பெரும் புகழ் வானவீசன் கண்ணன் தனக்கு, ஏற்கும் பெரும் புகழுடையவனே நம் பராங்குசப்பிராட்டி. (எல்லாரும் போகிறார்கள்)

இரண்டாவது காட்சி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

புஸ்தக விமர்சம்.

(1)

அதிகார ஸங்க்ராஹம்:—ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகன், தன்னால் செய்யப்பட்டுள்ள ஸ்ரீமத்ராஹஸ்ய த்ரயஸாரத்தின் ஒவ்வொரு அதிகாரத்தின் விஷயத்தையும் பாட்டு ஞாபமாக ஸங்க்ராஹித்து, அந்தப் பாட்டுகளை அதன் அதிகாரத்தின் முடிவில் அந்தந்த அதிகாரத்தின் ஒரு பாகமாகச் சேர்த்து அநுக்ரஹித்திருக்கிறார் என்பது ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்க ளெல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம். அந்தப் பாட்டுக்களை மாத்ரம் தனியாக எடுத்து அவைகளுக்கு எளிதான தமிழ் நடையில் ஒரு உரையை எழுதி ஸ்ரீ. உப. வி. கே. ராமாநுஜாசார்யர் என்று ப்ரஸித்தரான மஹான் இப்பொழுது இந்தப் புஸ்தக ரூபமாக வெளியிட்டிருக்கிறார். ஏற்கெனவே இரண்டு வர்ஷங்களுக்கு முன் இவரே 'ரஹஸ்யத்ரய ஸாரச் சுருக்கு' என்று இதே விஷயமாக ஒரு க்ரந்தத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார். ஸம்ஸ்க்ருத ஜ்ஞாநமிராத கணக்கற்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஆஸ்திகர்களுக்கு அது மிகவும் உபகாரமாக இருந்து வருகிறது. ஆனால் அதில் இந்தப் பாட்டுக்களாவது இவைகளின் அர்த்தமாவது எழுதப்படவில்லை. தமிழ் உரையுடன் கூடிய இந்தப் பாட்டுக்கள் அடங்கியுள்ள இந்தப் புஸ்தகம் அந்த ஆஸ்திகர்களான அதிகாரிகளுக்கு விசேஷித்த உபகாரத்தைச் செய்யும் என்பதில் ஆஷேபமில்லை. பாட்டுக்களின் அர்த்

தத்தைத் தவிர்த்து, ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் அதன் விஷய ஸங்க்ரஹமும் முன்பின் ஸங்கதிகளும் இதில் சேர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன வென்பது இதற்கு ஒரு விசேஷிதத் ஏற்றத்தைக் கொடுக்கின்றது.

ஸ்ரீ. உப. ராமாஜாசார்யருடைய வேதாந்த விஷயமான ஜ்ஞாந்தைப் பற்றி நாம் பேசப் புகுவது ஒரு விடம்பரமே ஆகும். அவர் ஸதாசார்ய கடாஷம் பெற்றவர் ; அதனால் தத்வம் களெல்லாம் எவ்வித சங்கதா களங்கங்களையின்க்கே அவருடைய மஃஸ்ஸில் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. 'ஆகையால் அதைப் பற்றி நாம் குண விமர்சம் செய்வதற்கு ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் அந்நிலர்கள். ஆனாலும், அவர் தமது ஜ்ஞாந்தை ஜகத்திற்கு உபயோகப்படுத்திப் பரிசுயோகிக்கும் ரீதியைப் பற்றி மாத்ரம் நாம் ஒரு வார்த்தை சொல்லத்துணிவோம். எந்த கார்த்தத்தை எடுத்தாலும் அதன் மர்ம பூதங்களான விஷயங்களை ஒன்று இரண்டு மூன்று என்று பொறுக்கி எண்ணிட்டு ஸாமான்யர்களையும் ச்ரத்தை இன்றி நுணிப் புல் மேய்பவர்களையு முள்ளவர்களின் மஃஸ்ஸில் கூட அழுத்திப் பதியுமாறு எடுத்து உரைக்கும் ஸாமான்யத்தை இவரிடத்தில் கண்டது போல நாம் வேறு ஒருவரிடமும் கண்டோமில்லை. அவரால் எழுதப்பட்டுள்ள ஸ்ரீ பாஷ்ய விவரணம். ஸ்ரீ பாகவத ஸங்க்ரஹம் முதலான ஸகல க்ரந்தங்களிலும் வ்யக்தமாயும் நிச்சேஷமாயும் ஸங்க்ரஹிக்கும் இந்தச் சக்தி விசேஷம் நன்றாக ப்ரகாசித்திருக்கிறது. பரிசுஷுக்குப் படிக்கும் சிறு பிள்ளைகளுக்குப் போதிப்பது போலவே இவர் போதிப்பதைப் பார்த்து நாம் மிக்க ஆச்சர்யமடைகிறோம். இதுவும் பகவத் கடாஷமே.

(2)

ஸம்ஸ்க்ருத ச்லோக ரூபமாக அமைக்கப் பெற்றுள்ள இரண்டு புஸ்தகங்கள் நாம் வரப்பெற்றோம். அவைகளுள் ஒன்று, ஸ்ரீ அஹோபில மடத்தின் ஆஸ்தாநம் 40-வது பட்டத்தில் மூர்த்தாயி ஷிக்தராய் எழுந்தருளி யிருந்த ஸ்ரீ ரங்கநாத சடகோபயதிந்ர மஹா தேசிகனுடைய வைபவத்தைப்பற்றிப் புகழ்ந்து எழுதப்பட்டுள்ளது. அதில் நூற் றெட்டு ச்லோகங்கள் இருக்கின்றன. அந்தப் புஸ்தகத்திலேயே 'ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருலிம்ஹ ஸ்தவம்' என்று ஒரு ஸ்தோத்ரமும் இரண்டாவது பாகமாக வெளியிடப் பட்டிருக்கின்றது. அதில் உபக்ரம சதகமென்றும் உப ப்ருஹ்மண சதகமென்றும் உபஸம்ஹாச சதகமென்றும் மூன்று சதகங்கள் தென்படுகின்றன. இவையெல்லாம் ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீ கேசவ ஸூரி என்றும் மஹா கவியால் இயற்றப்பட்டவை யென்று நாம் அறிகிறோம். ச்லோகங்களுடைய அர்த்த புஷ்டியையும் ரஸவத்தையையும் ஸுசுப்த ஸம்பத்தியையும் பார்த்து நாம் மிக்க ஆரத்தத்தை அடைகிறோம். இதன் விலை எவ்வளவு என்பதும் எவ்விதத்திலிருந்து அதைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்பதும் அந்தப் புஸ்தகத்தில் ஓரிடத்திலும் விளக்கப்படவில்லை. மதிராஸ், திருவல்லிக்கேணி கபீர் அச்சாரீ வில் முத்திரதமென்று மாத்ரம் தெரிய வருகின்றது.

மற்றொரு புஸ்தகமும் ஸம்ஸ்க்ருத ச்லோக ரூபமே. அதில் 'ஆசார்ய சேகரம்' என்றும் 'யதிந்ர குண தர்ப்பணம்' என்றும் 'ஸ்ரீ தேஹரீச வந்தந மாலை' என்றும் மூன்று க்ரந்தங்கள் காணப்படுகின்றன. இவை யெல்லாம் ஆவியூர் ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீ நிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியால் இயற்றப்பட்டவை. இந்த க்ரந்தத்திலும் முதல் க்ரந்தத்திற் போலவே குண புஷ்டி ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றது. இதன் விலை அனா 4, இது, திருவல்லிக்கேணி நோபில் அச்சுக்கூடத்தில் பதிக்கப் பெற்றிருக்கின்றது.

ஸ்ரீ: கடிதங்கள்.

(1)

உப்பிலியப்பன் ஸந்திதி.

ஸ்ரீ பூமிதேவியன் முகார வந்தம் போன்றதும், நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளி
லொன்றாகச் சிறந்து விளங்கி ஒப்பிலா வப்பன் (உப்பிலியப்பன்) கோவில் என்று பிர
வீத்திப் பெற்றதுமான திவ்ய தேசத்தின் கண (8—4—34) ஸ்ரீமுக ஸ்ரீ பங்குனி
26 உச்ரவண நகைத்திரங் கூடிய சுபதினத்தில் திருத்தேர் உத்ஸவம் அதி விமரிசை
யாக நடைபெற்றது. அன்று மாலை 4 மணிக்கு கோவில் திருக்கல்யாண மண்டபத்தில்
சேர்ந்த வித்வத் கோஷ்டியில், டிராஸ்டிகளின் கோரிக்கைப்படி நாச்சியார் கோவில் லக்ஷி
மீமந்தரம் ஸ்ரீ உபய வேதாந்த வித்வான் அபிரவ ஸரஸ்வதி வாங்குமக ரத்தன கோச
குருவார்ய நடாதூர் க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி இந்தத் திவ்ய கோஷ்டரத்தின் மகிமை
யைப்பற்றி தாமுடனியற்றிய ச்லோகங்களால்

சூழி திருவொகீஷ்யசிதா உநொ ஜகா விஷ்ணு

வீயீ விவ-நாவணஸ்ரீ: ஸ்ரீஉநஹாவொ

வ-ஸ்ரீ விவ-குதூ ஜிதாஉர யீஸூர ராஜயாநீ ||

என்றபடி பிரவீத்த பரிசுத்தமாய் நிலவளம் நீர்வளம் முதலிய பல வளங்களும் மலி
யப் பெற்று வீதிகளுடன் கூடிய திருவிண்ணகரமாம் “வ்யோம புரி” அமராவதியின்
வணப்பைவிடச் சிறந்ததாய் விளங்கி,

என்னப்ப நெனக்கா யிருளா யென்னைப் பெற்றவளாய்

பொன்னப்பன் மணியப்பன் முத்தப்ப நென்னப் பனுமாய்

மின்னொப்பன் மதின்குழ்திரு விண்ணகர்ச் சேர்ந்தவப்பன்

தன்னொப்பா ரில்லப்பன் தந்தனன் தனதான் நிழலே

என்ற திவ்யஸூக்திக் கிணங்கியும் பொன்னப்பன் முதலிய பஞ்சவ்யூக நிதர்சக ஸ்வரு
பாவிர்ப்பாவ திருநாம யுக்தனாகி, “ஷணா ரஸூரநா ருவணா பூயாநா”

என்று சகல ரஸங்களுள் உப்பு முக்கியமாக இருப்பினும் ப்ரம்ம நிஷ்டர்களான யோகி
கள் உப்பில்லா வுணவைப் புசிப்பதில் யோகவீத்தியம் ஆரோக்யமு ஏற்படுமென்ற
கொள்கையின் ராதலின் “யஉ-ஹஸ்யாஷாநாயபூய ஸாஹவாலி” என
கிதாசார்யன் பட்டோலைக் கொண்டதற்கனு குணமாக யோகீஸ்ரவனும் பகவான் தானே
யநுஷ்டித்துக் காட்ட இந்த திவ்ய கோஷ்டரத்தில் அவதரித்து உப்பில்லாமலே அலவண
கல்யாண வெங்கடேசனாக, தளிகைப் பிரஸாதங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றி அமுதத்திற்
கொப்பான திவ்யாந்நங்களை வழங்கும் போது கைமுத்ய ந்யாயத்தாலே எந்தப் பெரு
மையைத் தான் பிரஸாதிக்காமல் எழுந்தருளி யிருப்பார் என்பதை பத்தா க்ரேஸர்கள்
உணரக்கூடிய விதயமாய் உப்பிலி யப்பன் ஸந்திதியில் ஸ்ரீ பூமிதேவி ஸமேதனை
எம்பெருமான் பத்தா பீஷ்ட பலப்பிரதனாகத் திருவதாரம் செய்தருளி அனைவரையும்

ஸம்ரக்ஷித்து வருகிற பெருமையையும் பலசுவை பொருந்திய மேற் கோள்களால் விளக்கி, அதிபத்திப் பரவசராய் ஸநாதன தர்மத்தைத் தழுவின ஆலய வைபவ விஷயங்களுடன் ஸ்ரீ பாகவத சிரோமணிகள் ஆனந்திக்குமாறு உபநித்யலித்த பெருமை புகழக் கூடியது.

உப்பிலியப்பன் ஸந்திதி, }
12-4-1934.

ஒரு பக்தன்.

(2)

ஸ்ரீ ஸ்த்வித்யா பாடசாலை, சைதாப்பேட்டை,

ஆளுவது வார்ஷிக மஹோத்ஸவம்.

(1-4-34)

[ஸநாதன தர்மத்தில் ஊக்கம் குன்றிவரும் இந்நாளில் முக்யமாக ஆங்கிலம் கற்கும் மாணவர்கட்கு வைதிக தர்மத்தில் அபிமானம் குறையாமலிருக்கும் பொருட்டு, அவர்கட்கு மதஸம்பந்தமான விஷயங்களை விளக்கி, நற்குண நற்செய்கைகளைப் புகட்டி, அவர்களை நல்வழிப்படுத்தவேண்டுமென்ற முக்ய நோக்கத்துடன், வைதிக தர்மாபிமானிகள் பலருடைய அபிமதத்திற் கிணங்க, இப்பாடசாலையானது சென்ற 1928 (ஸ்ரீ) மார்ச்சு 23-உ ஸ்ரீரகுநாதபுரம் எனப்பெயர்வாய்ந்த சைதாப்பேட்டையின்கண்நிறுவப்பெற்று, இப்பொழுது ஆறு ஸம்வத்ஸரங்களாக ஆஸ்திக மஹான்களின் அநுக்ரஹத்தால் ப்ரதி ஸம்வத்ஸரமும் அபிவ்ருத்தியடைந்து, இதுகாறும் நிரலிக்நமாய் நடந்து வருகின்றது. இப்பாடசாலை அளித்துவரும் கல்விபயனை முதியோரும் பெறுவதற்கு அநுகூலமாகச் சென்றவருஷம் முதல் அவர்களுக்கும் இப்பாடசாலையில் தனி வகுப்பு ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டு, அதுவும் எம்பெருமான் இன்னருளால் இடையூன்றி இனிது நடைபெற்று வருகின்றது. ப்ரதிதிருமும் காலை 4½ மணி முதல் 6 மணிவரை சிறுவர்க்கும் பெரியோர்க்கும், புருஷஸூக்தம் உபநிஷத், ருத்ரம் முதலிய உபயுக்த வேத பாகங்கள், ஸந்த்யா வந்ததை மந்த்ரங்கள், கல்யாண பஞ்சாதிகள், தமிழ் ப்ரபந்தங்கள், ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமம், இதர ஸ்தோத்ர பாடங்கள், பஜனை பாடல்கள், முதலியவைகளும், அக்ஷராப்பாயஸம் முதல் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையும் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றுடன், தினந்தோறும் மாலை 6½-மணி முதல் 7-மணி வரை, மாணவர்களால் ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமாதி பாராயணங்களும், 7-மணி முதல் 8-மணி வரை, முதியோர்களால் வேத பாகங்கள், மந்த்ரங்கள், ஸ்தோத்ரங்கள் முதலியவற்றின் அநுஸந்தானமும் நடத்தப்பட்டுவருகின்றன.

இடையிடையே மதவிஷயமான உபந்யாஸங்களும் இதிலுாஸ புராண கதா காலக்ஷேபங்களும் நடத்தப்பட்டு வருவதுடன், மாணவர்களின் ஞானாபிவ்ருத்தியின் பொருட்டு மதஸம்பந்தமான புத்தகங்களும் ஸம்ப்ரதாய கிரந்தங்களும் அடங்கிய புத்தகசாலை யொன்றும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கும் இதைச் சேர்ந்தவாசக சாலைக்கும் பல கிரந்த கர்த்தாக்களும் பத்திரிகாசிரியர்களும் தமது ப்ரசுரங்களை இலவசமாக உதவியிருக்கின்றனர்.]

ஷை பாடசாலையின் ஆறுவது வார்ஷிக மஹோத்ஸவம் சென்ற பங்குனி மீ 19உ ஞாயிற்றுக்கிழமை (1—4—34) மாலை 4-15 மணிக்குச் சைதாப்பேட்டை ஸ்ரீ ஸௌந்தரீச்வரஸ்வாமி ஸந்ரிதியில் நடைபெற்றது. ரிடையர்ட் டிஸ்டிரிக்ட் ஜட்ஜும் 'தர்ம ராஜ்யா' பத்ராதிபருமானப்ராஹ்மஸ்ரீ கே. எஸ். ராமஸ்வாமி சாஸ்திரிகள் அன் புடன் அக்கிராஸநம் வஹித்தனர். அன்னர் பூர்ணாகும்பத்துடன் வார்ஷிகமஹோத்ஸவக் கொண்டாட்ட மண்டபத்திற்கு வரவேற்கப்பட்ட பின், பாடசாலைத் துணைத் தலைவரான ஸ்ரீ. உப. ஸுதர்சநாசார்யஸ்வாமி ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் அக்ராஸநாதிபதி யவர்கட்கு நல் வரவு கூறினர்.

பாடசாலை மாணவர்களால் தெய்வ வணக்கம் நடத்தப்பட்ட பின்னர் அக்ராஸநாதிபதியவர்கள் தமது முன்னுரையில் பாடசாலையின் நோக்கங்களையும் அதன் நடவடிக்கைகளையும் புகழ்ந்து பேசி, நசிகேதஸ், ஸாவத்ரி, இவ்விருவர்களின் உபாயா நங்களால் ஆடவர் பெண்டிர் இவ்விருபாலரும் நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறையை நன்கு விளக்கி, அத்தகைய நடவடிக்கைகளைப் பயிற்று விப்பதற்கு இளைமையே ஏற்ற பருவம் என்பதை வற்புறுத்தி, இதனைப் பின்பற்றி இப்பாடசாலை செய்து வரும் வேலையையும் மிகவும் புகழ்ந்து பாராட்டினர்.

பின்னர் பாடசாலைத் தலைவரான ஸ்ரீமான். ரா- வரதாசார்யர் வருஷாந்த அறிக்கையைப்படிக்க அதன் பின் பாடசாலைமாணவர்களாகிய சிறுவர்களும் முதியோரும் தாம் இவ்வருஷத்தில் கற்றுக்கொண்ட ப்ரபந்தங்கள், ஸ்தோத்ரங்கள், உபரிஷத், கல்யாண பஞ்சாதி, ஸந்த்யாவந்தஸ்திரி மந்த்ரங்கள் முதலியவற்றினின்றும் சிற்சில பாகங்களை அனைவரும் கொண்டாடும்படி கம்பீரமாகவும் தெளிவாகவும் ஓதினர். பிறகு பாடசாலைச் சிறுவர்களின் சங்கீத கச்சேரியொன்று ந நடபெற அதன் பின் மாணவர்கள் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் சில நாடக பாகங்களை மிகச்சிறப்பாக நடத்து, ஷை பாவையில் அபிநயத்துடன் சிற்சில உபயாஸங்களும் செய்தனர்.

இவை முடிந்ததும் அக்ராஸநாதிபதியவர்கள் மாணவர்கட்குப் பரிசுகளை வழங்கிப் பின்பு தாம் முன்னுரையில் கூறிய முறைப்படியே பாடசாலை நடத்தப்பட்டு வருவதைச் சிலாகித்து, முக்கியமாக மாணவர்கள் அதிகாலையில் எழுந்து வந்து ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்தில் ஸத்விஷயங்களை அப்ய வித்து வருவது பெரிதும் போற்றத்தக்க விஷயம் என்றும் கூறி, இப்பாடசாலையானது மேன் மேலும் அபிவருத்தியடைவதற்கேற்ற உதவினைப்புரிவது இச்சகரவாசிகளின் முக்கிய கடமைபாகுமென்பதை வற்புறுத்தித் தமது உபயாஸத்தை முடித்தனர்.

பின்னர் பாடசாலாதிபதிகள் அக்ராஸநாதிபதியவர் கட்கும் ஏனையோர்க்கும் வந்த நோபசாரம் கூற, சுமார் 7½ மணிக்கு ஸம்பாவனை தாம் பூலங்களுடன் கொண்டாட்டம் முடிவு பெற்றது.

சைதாப்பேட்டை }
21—4—34. }

கார்யதர்சி.

(2)

மஹாத்மா காந்திஜி அவர்கள் ஸமுதத்துக்கு ஓர் அந்தரத் தபால்:—

இப்பவும் தாங்கள் பால்யத்தில் இந்நாட்டை விட்டுக் கப்பல் யாத்ரை செய்து, சீமைக்குச் சென்று, அங்கே லண்டன் மாநகரின் கலாசாலையிற் கல்வி கற்கத் தொடங்கி, லாயர் பரீட்சைக்குப் படித்ததுடன் ஆங்கில விவிலிய வேதத்தையும் ஓதி அதன் ரஹஸ் யார்த்தங்களை அறிந்து அவற்றிற் சிலவற்றை அப்யாஸத்திலும் அநுஷ்டானத்திலும் கொண்டுவந்து, கிறிஸ்தவர்கள் அனைவரும் தங்களைக் கொண்டாடும்படி ப்ரக்யாதி பெற்றிருக்கிறீர்கள். மேலும் ஸத்யாக்ரஹ வ்ரதம் பூண்டு, தாங்களும் தங்கள் சிஷ்ய கோடிகளும் அநேக தடவை சிறை வாஸம் செய்தும், அநேக நாட்கள் உபவாஸம் செய்தும் உலகமெங்கும் புகழ் பெற்றிருக்கிறீர்கள். தற்போது தாங்கள் விவிலிய வேதத் திற் கற்று சில விஷயங்களைத் தங்களுக்கு ஞாபகப் படுத்துகிறேன். தயை செய்து செவி கொடுப்பீர்களென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

ஆதியில் வானுலகத்தில் சாத்தன் (Satan) ஸ்வதந்தராபிரிவேசத்தினால் கடவு ளைப் பகைத்து, அவருடன் போர் புரிந்து அந்நாட்டை விட்டுத் தன் ஸகாக்களுடன் கீழே தள்ளப்பட்டான்ல்லவா! அப்படித் தள்ளப்பட்ட பிறகும் தான் பிடித்து அந்த ஸ்வதந்தரர் பிரிவேசத்தை விடாமல் தலைகீழாக எழு நாட்கள் அல்லும் பகலும் ஆகாய யாத்திரை செய்து பாதாள லோகத்தை அடைந்தானல்லவா? அங்கே விழந்தவன் மூர்ச்சை தெளிந்த தன் ஸகாக்களையும் மூர்ச்சை தெளிவித்து அவர்களுடன் கௌன் லிஸ் கூடி, “வானுலகத்தில் அடிமையைத் தொண்டு புரிவதிலும் நரகத்தில் ஸ்வய ராஜ்யம் புரிவது நலிமென்று தேர்ந்தானல்லவா? அந்நியம் தான் கெட்டது போல் பூ லோகத்தில் உதிக்கப் போகும் மனித வர்க்கத்தினரையும் கெடுக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து அத்தீர்மானத்தை நிறைவேற்றச் சாத்தன் பூலோகத்திற்கு யாத்ரை செய்து வந்து யாரு மறியாதபடி திருடன் போல் “Paradise” என்று சொல்லப்பட்ட நந்தவந்தை யடைந்து அங்கே மனித வர்க்கத்தின் மூலக்கிழங்கில் அந்த ஸ்வதந்தரர் பிரிவேசமானத் தன் நிர்மூல மந்திரத்தைக் கலந்தானல்லவா? அது முதல் மானிடர் ஜனிக்கும் போதே அந்த ஞானம் ஒவ்வொருவருக்கும் பிறப்புரிமையாக வந்து கொண்டிருக்கிறதல்லவா? நிற்க: இந்த ஸ்வதந்தரர் பிரிவேசம் பூ லோகத்தில் என்னென்ன நிமிஷமூத்திருக்கிற தென்பதைத் தங்களுக்கு உணர்த்தி வேண்டுமாயின் கூறுகிறேன் கேளுங்கள்:—இதுவே ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஆகவொட்டாமல் அடித்துப் பிரிவினை வியாபாரஜ்ஜியங்களுக்குக் காரணமாக விருக்கும் பாப மந்த்ரம் இதுவே ஒரு தாய் வயிற் றிற் பிறந்து சகோதரர்களைப் பகைக்கச் செய்து ஐக்கிய குடும்பங்களைப் பிரித்து வைக் கும் அகம்பவ மந்த்ரம் இதுவே ஒரு தேசத்தில் வாழும் பல ஜாதியினரைப் பகைக்கச் செய்து ஸமூக வாழ்க்கையைச் சாக அடிக்கச் செய்யும் சனிபன் மந்த்ரம்; இதுவே ஒரு தேசத்தை மற்றொரு தேசத்தோடு கொடுக்கல் வாங்கல் லாவாதேவி செய்ய வொட்டா மல் மறியல் செய்து ஐகத் வியாபாரத்தைத் தடை செய்து நிறுத்தி எல்லோரையும் கௌபினதாரிகளாக்குவதற்கும் கசடர் மந்த்ரம், இதுவே உலகம் பரிதபிக்க மகா யுத் தத்தை யுண்டாக்கிப் பலகோடி வீர தீரர்களைப் பாதாளத்திற்கனுப்பிய அப்பாழான மந்த்ரம்,

இத்தகைய தீங்குகளை விளைவித்திருக்கும் இந்தத் திருமந்திரத்தைத் தாங்களும் தங்கள் சிஷ்யர்களும், மஹா ஜநங்களுக்கு உபதேசிக்கப் பரயத்ரப்படுவது கூடாது காரியம். இதற்கு எதிர்த்தட்டான மூலமந்தரம் யாதென்று உணரத் தாங்கள் எங்கள் ஆசார்ய ஸ்வாமிகளை யடுத்து அனந்தமான தண்டன் சமர்ப்பித்து க்ரமப்படி அவரால் உபதேசம் பெற்று தாங்கள் வெளிப்புறப்படுவீராகின் பகவான் தங்களுக்குத் தரிசனம் கொடுப்பனென்பதற்குத் தடையில்லை. இப்படிக்குத் தாங்கள் இன்னுயிர்த் தோழனும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோடிகளின் தாஸனு தாஸனுமான.

சைதாப்பேட்டை

10-4-34

}

S. கிருஷ்ணமாசாரி,
பி. ஏ., எல். டி.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீயெ நம:

ஸ்ரீதெ யுக்யீ நயுவிஹ வாஸு ஹணெ நம: |

யொ:ன: ப்ருவிஸ்யு கீ வாவலி:ஹ ப்ருவஸு:வா:

ஸாஜீவயத்யுவிருஸக்யி: ஸுயா:ஜா: |

சு ந்யா:ஸு ஹஸு:வா:ஸு வண:ஸு மாகீ:நு

ப்ராணாஹ:ஹ மமவதெ வ:ஸு:வா:ய தஸு:ஸு ||

ஸம்பாதகரின் குறிப்புகள்

இரண்டொரு மாஸங்களுக்கு முன் கங்காதீரத்திலுள்ள பேரார் ராஜ தானியில் பெரியதொரு உத்பாத ரூபமான பூகம்பம் ஸம்பவித்து, அதனால் அளவற்ற ஜநங்கள் மரணமடைந்ததுடன் ஏராளமான துக்கங்களும் சொத்துக்களும் மீளாத நாச மடைந்ததை எல்லாரும் அவைகளின் அறிந்திருக்கலாம். இந்த விபத்தைப் பற்றி மனம் நொந்து ஹேது வாகும் மிக்க நிர்வேதத்துடன் பேசி வருங்காலத்தில், மஹாத்மா பாபங்களும். கார்தி என்பவர், இந்த உத்பாதமானது நாம் செய்து வரும் உத்கடமான பாபத்தின் பலமாகப் பகவானால் ஏற்படுத்தப் பட்ட தென்றும், இதை அறிந்து நாம் எல்லாரும் சீக்கிரத்திலேயே அந்தப் பாபத்திலிருந்து நிவ்ருத்திக்கும் பகஷத்தில் பகவான் ப்ரீதனாகி நமக்குச் ச்ரே யஸ்ஸைச் செய்வானென்றும் பல தடவைகளில் பஹுமுகமாகச் சொல்லி வருகிறார். இது மிகவும் சரியான வார்த்தையே. நாம் செய்யும் கர்மங்களின் பலமாகவே பரம புருஷன் நமக்கு ஸுகங்களையும் துக்கங்களையும்

குமிடத்தில் மாத்ரம் மஹாத்மா காந்தி தவறி விட்டார். என்றே நாம் சொல்லவேண்டி வருகின்றது. அவர், சில ஜாதியார் விஷயமாக நாம் தீண்டாமையை அக்ரமமாகக் கொண்டாடி வருகின்றோமென்றும், அதுவே பெரிய பாபமென்றும், அந்தப் பாபத்தின் பலமாகத்தான் பகவான் இந்தக் கஷ்டத்தை ஸங்கல்பித்தானென்றும் சொல்லுகிறார். இது தவறுதலான வார்த்தையே. ஏனென்றால், புண்யம், பாபம் என்பவை. சாஸ்தரத்திவிருந்தே அறியக்கூடியவை. சாஸ்தரத்தில் நிந்திக்கப் படாததும் அதில் விதிக்கப்பட்டதுமா யிருக்கும் ஒரு அதுஷ்டாநத்தைப் பாபமென்று சொல்வது ப்ரமாணத்திற்கு ஒத்ததாக மாட்டாது. நம்மால் அதுஷ்டிக்கப்பட்டு வரும் தீண்டாமை அப்படிப்பட்ட அதுஷ்டாநங்களுள் ஒன்றாதலால், அதைப் பாபமென்று சொல்வதற்குக் காரணமில்லை. இதை மஹாத்மா காந்தி கொஞ்சம் கவனித்தல் வேண்டும்.

நிற்க, பகவானுடைய ஸங்கல்பம் நமது புத்திக்கு எட்டாத விஷயம் என்பதை நாம் மறக்கக் கூடாது. நாம் செய்துள்ள புண்யங்களும் பாபங்களும் கேவலம் இந்த ஜன்மத்திற்கு மாத்ரம் ஸம்பந்தப் பட்டவையல்ல. ஜன்மாந்தரங்களில் நாம் செய்திருக்கும் கர்மங்களின் பலமாகவும் பகவானுடைய நிக்ரஹமும் அதுக்ரஹமும் நேர்ந்து, நமக்கு இப்பொழுது ஸுகத்தையும் துக்கத்தையும் கொடுக்கக்கூடும். ஜன்மாந்தர ஜ்ஞாநம் நமக்கு இல்லையாதலால், நமக்கு நேரும் ஸுக துக்கங்களின் ஹேதுக்களை நாம் விசேஷித்து அறியப் பரயத்நப்படுவது மௌட்யமேயாகும். இப்பொழுது ஒரு கஷ்டம் நோர்ந்தால், அது இந்த ஜன்மத்திலோ அல்லது பூர்வ ஜன்மங்களிலோ நம்மால் செய்யப்பட்டுள்ள ஏதோ ஒரு பாபத்தின் பலமாக நமக்கு நோர்ந்திருக்கின்றது என்று மாத்ரம் நாம் ஊஹிக்கக் கூடுமே தவிர அதற்கு மேல் எள்ளளவு கூட எட்டிப்பார்க்க நமக்குச் சக்தி இல்லை. பெரியோர்களும் அம் மாதிரியே சொல்லியிருக்கிறார்கள். குருக்ஷத்ர யுத்தமெல்லாம் முடிந்து, புத்ர சோகத்தாலும் பந்து வியோகத்தாலும் வருந்திக்கொண்டிருந்த த்ருந ராஷ்ட்ரார், விவேகம் மேலிட்ட ஒரு க்ஷணத்தில், பின்வருமாறு ஒரு வாக்யம் சொல்லியிருக்கிறார்.

“ ந ஸாராஜாதநஃ கிஹிதூரா ஸஹய ஷுஷ்ருதஃ |

யவஸூஃ மஹாபேஷஹ யா உகுஜை ந ஸுஜ்யதே ||

நநிநம் வுபக்யதம் கிஹிதூர வகுவெஷு ஜநஸம் |

யெந யம் ஷுஃவஸாமெஷு யாதா கஸஸம் யகூவாநு ||”

[ஹே ஸஞ்சய ! இவ்வளவு க்ரூரமான கஷ்ட பலங்களை அதுபவிக்கும்] படி இந்த ஜன்மத்தில் நான் ஒரு வித பாபத்தையும் செய்திருப்பதாக எனக்

குத் தெரியவில்லையே; ஆனால் நிச்சயம் பூர்வ ஜன்மங்களில் நான் மஹத்தான பாபத்தைச் செய்திருத்தல் வேண்டும். அப்படிக்கிராவிட்டால் இம்மாதிரி துக்கங்களை எனக்குப் பகவான் ஸங்கல்பிக்கக் காரணமே இல்லை.] இவ்விதம் ஊஹிப்பதே விவேகிகளான நமக்கு லக்ஷணமாகும். பேரார் ராஜதாநியில் இப்படிப்பட்டப் பெரிய கஷ்டம் நேர்ந்தால், அது ஏதோ ஒரு பெரிய பாபத்தின் பல மென்று மர்த்ரம் நாம் சொல்ல அர்ஹர்கள் ; குறிப்பிட்டு 'இந்தப் பாபத்தின் பலமே அது' என்று சொல்வதற்கு ஸர்வ ப்ரகாரத் தாலும்நாம் அநர்ஹர்களே. இது தான் தத்வம்.

* * * * *

கங்கா தீர்த்தத்திற்கு நம்மால் ஒத்துக்கொள்ளப் பட்டுள்ள அத்ருஷ்ட மஹிமையைத் தவிர்த்து, த்ருஷ்டமாகவும் ஒரு மஹிமை உண்டு என்பதை அநேக பெரியோர்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பாச் கங்கா சாத்ய பூத சாஸ்த்ராஜ்ஞர்களுட் சிலர், ஸ்வல்ப காலம் முன் தீர்த்தத்தின் கங்கா தீர்த்தத்தைப் பூத சாஸ்த்ர முறைப்படிப் பரிசோ மஹிமை. தித்துப் பார்த்து, மற்ரை தீர்த்தங்களில் காணப்படாத ஒரு குண விசேஷம் அதில் இருப்பதாக நிர்ணயம் செய்தார்கள். ஸாங்க்ராமிக வ்யாதிகளுக்குக் காரணமாயுள்ள க்ருமிகளுள் பல கங்கா தீர்த்த ஸம்பந்தம் பெற்றவுடன் நசித்து விடுகின்றனவாம். ஆகையால் அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நாந பானம் முதலியவைகளைச் செய்துவரும் ஜநங்களுக்கு அந்த ஸாங்க்ராமிக வ்யாதிகள் வரமாட்டாவாம். இது தான் அதன் மஹிமை யென்று அவர்களால் நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இப்பொழுது ஸாமான்ய அதுபவத்திலும் அந்த ஜலத்தின் மஹிமை ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிவின்றது என்று அவர்களே ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கல்கத்தாவை விட்டு இங்கிலாந்து சீமைக்குப் புறப்படும் கப்பல்களில், ப்ரயாணிகளின் உபயோகத்திற்காக கல்கத்தாவில் ஹல்கனி என்று வ்யவஹரிக்கப்படும் கங்கையின் முகத்வாரத்திலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு போகப்படும் ஜலம், அந்தக் கப்பல் சீமை போய்ச் சேரும் வரை எவ்வித கெடுதலையும் அடையாமல் சுத்தமாகவே இருந்து வருகின்றதாம். சீமையை விட்டுக் கல்கத்தாவுக்குப் புறப்படும் கப்பல்களில், அங்கிருக்கும் தெம்ஸ் நதியிலிருந்து எடுத்து வரப்படும் ஜலம், அந்தக் கப்பல்களின் பாதி யாத்தரையுமும் முன்னதாகவே கெட்டுப்போய் உபயோகத்திற்கு அநர்ஹமாகி விடுகின்றதாம். இது ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிந்ததானதால் இதை ஒருவரும் மறுக்க வொண்ணாது.

இந்த மஹிமைக்கு ஹேது என்ன வென்பதை ஒரு புத்தி சாலியான பாச்சாத்ய பூத சாஸ்த்ராஜ்ஞர் ஸ்மீப காலத்தில் பரிசோதித்துப் பார்த்தா

ராம். அதன் ஹேது பின் வருமாறு என்று அவர் நிர்ணயித்திருப்பதாகப் பத்ரிகைகளில் ப்ரசுரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. கங்கைக் கரையிலுள்ள காசி முதலிய பட்டணங்களின் அசுத்த ஜலம் முழுவதும் கங்கையில் விழும் படி அந்தந்த இடங்களிலிருக்கும் அதிகாரிகள், ராஜாங்கத்தாருடைய அது மதியைப் பெற்று, கால்வாய் களைக் கட்டி விட்டிருக்கிறார்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். அது காரணமாகக் கங்கா ப்ரவாஹத்தில் அநேக அசுத்தங்களும் பாதி தத்தமான் ம்ருத ச்ரீரங்கனும் ஏராளமாக மிதந்து போகின்றன வென்பது காசி முதலான கட்டடங்களில் ஸ்நானம் செய்த வர்களெல்லாருக்கும் தெரியும். அப்படிப்பட்ட அசுத்தங்களின் சேர்க்கையே கங்கா தீர்த்தத்திற்கு, இந்தக் குண விசேஷத்தைக் கொடுக்கின்றது என்பது தான் அவரால் செய்யப்பட்டுள்ள தீர்மானம். இதை நிரூபித்துப் பார்க்கும் பொருட்டு, அந்தச் சாஸ்த்ராஜ்ஞர்சுத்த கங்காஜலத்தை எடுத்து வந்து அதில் அசுத்த வஸ்துக்களைச் சேர்த்து அதை வ்யாதி ஹேதுக்களான க்ருமிகளின் மீது பெருக்கின பொழுது, அந்தக்ருமிகளெல்லாம் நசித்து விட்டனவாம். ஆகையால் க்ருமிகளை நசிப்பிக்கும் யோக்யதை, அசுத்த பதார்த்தங்களின் சேர்க்கையையே காரணமாக உடையது என்று அவர் தர்க்கித்து விட்டார். இந்த அசுத்த வஸ்துவை கங்கா தீர்த்தத்தில் சேர்க்காமல் வேறு தீர்த்தத்தில் சேர்த்து அந்தத் தீர்த்தத்திற்கும் அம்மாதிரி குண விசேஷம் ஏற்படுகின்றதா என்பதை அவர் நிரூபித்துப் பார்க்க வில்லை போலும். லண்டன் நகரத்தின் அசுத்தங்களெல்லாம் தெம்ஸ் நதி ஜலத்துடன் சேரவில்லையோ? ஏன் அதன் ஜலம் கங்கா ஜலம் போல், காலமாயும், கெடாமல் இருக்கக் கூடாது? புத்தியில் ஒரு ஆக்ரஹம் ஏற்பட்டு விட்டால் அந்த புத்தி அதனால் கலுஷிதமாகி, ஸாமான்ய புத்திகளைக் கூடச் சரிவர அறியத் தவறி விடுகின்றது. மதுபானம் செய்தவர்களுடைய நர்த்தநத்தை பித்துக்கொண்டவர்கள் பார்த்து ஆநந்தித்தார்கள் என்னும் ரீதியில், இந்தச் சாஸ்த்ராஜ்ஞர்செய்த நிர்ணயத்தை இவரைப் போன்ற மற்றை அநேக புத்திசாலிகள் அளவற்ற உத்ஸாஹத்துடன் ஆமோதிக்கிறார்களாம். ஜநங்களின் மௌட்யத்திற்கு எல்லையே இல்லை.

‘ஹரிசுரவாஷ்டரஹம்வம்ஹாரணை நாமபூவகுதிவியக்ஷுராவீதேந வாஹஜந்யூ வீதம் வஸ்யது விஷஜ்யதூ கடி||’

[ஹம்ஸம் போல சுத்த வெருப்பாயுள்ளச் சங்கத்தை மஞ்சள் வர்ணமாகப் பார்க்கும் காமாலைக் கொண்ட நோயாளி மற்றவர்களுக்கு வைத்யம் செய்வதற்கும் யோக்யராவார்களோ?] அநேக இடங்களில் ராஜாங்கத்தார் சாக்கடை ஜலத்தை பானாஹமான நதிகளில் கொண்டு போய் விட்டு அதனால் நல்ல தீர்த்தத்தை அவர்கள் கெடுத்து விடுகிறார்களே என்று நாம் பல காலங்

களில் சோகித்தது உண்டு. அம்மாதிரி சோகத்திற்கு இனி காரணமில்லை போலத் தோன்றுகின்றது. கலியின் க்ரௌர்யம் பஹு முகமாக ஆவிர் பவிக்கின்றது. வர்ஜ்ய அவர்ஜ்ய விவேசநமின்றிக்கு மனம் தோன்றின படியெல்லாம் உணவுகளை உட்கொள்வதே ஹிதமென்றும், சுத்த அசுத்த வ்யத்யாஸமின்றிக்கே எல்லா ஜநங்களுடன் ஸம்ஸர்க்கம் செய்வதே ஹௌஹார்த்தத்தின் அபிவ்ருத்திக்கு ஹேது வென்றும், ஒருவித நியமு மின்றிக்கே எல்லாரும் எல்லா விதமான விஷய ஸுகங்களையும் அதுபவிப் பதே ந்யாயத்திற்கு ஒத்த தென்றும் உத்கோஷிக்கும் இக்காலத்தில், ஸநாந பாரத்திற்காக ஈரப்பட்டுள்ள தடாகம் நதீ இவைகளை, மஹா ஜநங்களின் ஆரோக்யத்தை உத்தேசித்து, அவசியம் அசுத்த மலங்களுடன் ஸம்பந் தப் படுத்தல் வேண்டும் என்று ஒரு நிர்ணயம் செய்வது ஆச்சர்யத்திற்குக் காரணமும் ஆகுமோ? நமது மஹர்ஷிகள் 'ஜலத்தில் மூத்ர புரீஷோத்ஸர்க் கம் செய்வது பெரிய பாபம்' என்று எழுதிவைத்திருப்பதெல்லாம் அறி யாதவர்களின் வார்த்தையே!

*

*

*

*

*

நமது தீபிகை மறுபடியும் உபக்ரமிக்கப் பெற்று ஒரு வருஷம் பூர்த்தி அடையப் போகின்றது. இது விஷயமாகப் பகவானால் கொடுக்கப்பட்டுள்ள உத்ஸாஹத்தை ஆதாரமாகக் 'கொண்டு, இதன் நிர்வாஹ நமது தீபிகை விஷயமாக ஸம்பவிக்கும் க்லேசங்களொன்றையும் பெரிய தாகப் பாராட்டாமல், இதை இது வரை நிர்வஹித்து வந் தோம். இந்தக் கைங்கர்யத்தால் பாகவதர்களுடைய முகோல்லாஸம் ஏற் பட்டதோ இல்லையோ வென்பதற்கு அவர்களே ப்ரமாணம். பலம் எப்படி இருந்த போதிலும், சக்திக்கு வஞ்சநையிராமலும் மனச்சாக்ஷிக்கு விரோதம் வராமல் நடப்பதும் ஒரு குணமே ஆகுமானால், அந்தக் குண க்ரஹணத் திற்கு நாமும் பாத்ரமாகலாம் என்று நாம் எதிர்பார்க்கக் கூடும். ஆனால், நமது ஸுஹ்ருத்துக்கள் நம்மை எவ்வளவு ஆதரிப்பார்களென்று எண்ணி நாம் இந்தக் கைங்கர்யத்தில் இறங்கினோமோ, அதில் ப்ரதி ஆதரவு கூட நமக்கு இதுவரை கிடைக்கவில்லை. ஸுஹ்ருத்துக்களுடைய ஸஹாய மின் றிக்கு தீபிகையை நிர்வஹிப்பது துஸ்ஸாத்யமானதால், இந்தத் தீபிகா நிர் வாஹத்தில் உத்ஸாஹமுள்ள ஆஸ்திகர்களெல்லாரும் இனியாவது தங்க ளால் இயன்ற மட்டும் ஸஹாயம் செய்வதுடன், தங்களுக்குப் பரிசிதர்களா யுள்ள மற்றை ஆஸ்திகர்களையும் இதில் உதவும்படி ப்ரவ்ருத்திக்குச் செய் வார்களென்று நம்புகிறோம்.

வேறு.

கண்ட வன்னதைக் கழிபெ ரும்வியப்
புண்டு மாதவ ருயர்ப் தஞ்சிரங்
கொண்டி னுசியுங் குளிர்ம னத்துடன்
புண்ட ரீகமே லிவர்ந்து போகினான்.

6

போய பின்பவன் புனித மாதவர்
சேய தோர்மறு விபினஞ் சேர்ந்தவண்
மாய வன்பதம் மனத்தி ருத்தியே
மேய ருந்த்வம் மேவி நின்றனர்.

7.

ஆங்க னேகபோழ் தடைய முன்னுதித்
தோங்கு மூவராழ் வார்க ளொன்றியே
வாங்கு பொன்னியி னிடையில் வண்பணிப்
பாங்கு பாயலிற் பள்ளி கொண்டருள்.

8.

அரங்க னுதியா யருச்சை யாபொளிர்
பரங்கொ ணுரணம் பணிந்து வாழ்த்தியே
மரங்க ளோங்குமவ் வனத்திஸ் வந்தனர்
வரங்க ளோர்குடர் வளர நோக்கினார்.

9.

இத்தி ருச்சுட ரேதென் றேவியந்
தத்தி ருத்தவ ரருக ணைந்துகண்
டெத்தி றத்தரோ விவரெ னுமகிழ்ந்
தொத்து ளம்பகத் துண்மை கண்டனர்.

10.

கண்டு காதலின் மழிசை மன்னரே
கொண்டு சேமமே குலவு கின்றிரோ
பண்டை யோமிவண் படர்ந்து ளேமென
விண்டு கண்ணவர் விமித முற்றரோ.

11.

நீவிர் போதர நென்னல் செய்தவ
மேவ மேவினீ ரெனவந் நால்வரு
மோவ லின்முதத் தொன்று கூடியே
யாவி யொன்றென வளவ ளாவினே.

12.

கண்களா னந்த நீர்கள் காலவுந்
தின்கொ ளத்தழீஇத் தேனின் பால்பழம்
பண்கொள் கன்னலுங் கலந்த பாங்கென
வெண்கொ ளாமகிழ் வெய்தி வாழ்ந்தனர்.

13.

இன்ன ணங்குருந் தொசித்த வெம்பிரான்
பொன்ம லர்ப்பதம் புகழ்ந்து போற்றியே
பன்னெ மிம்பகம் பண்பி னுல்வரு
மன்ன கானகத் தமர்ந்து வைகினார்.

14.

வாச நாறுமவ் வனந்த ணந்துபின்
பாச றும்மவ ராசை யோடுபோய்ப்
பேச ரும்பிணைப் பேயர் வந்தருள்
கேச வன்கிளர் மயிலை கீட்டினார்.

15.

வண்டு பாண்டசெய வண்பொ ழிற்குளே
தெண்டி ரைக்கடன் முழவு தேழ்த்திடத்
கண்ட ணிற்குரற் கஞ்ச மார்த்திடத்
தண்ட லைச்சிகி தாந டித்திட.

16.

ஒன்றன் மீதொன்று யொளிரு மாடங்கள்
வெண்சு தாரசங் கலந்து விம்மியே
துன்று தெண்டிரைத் தோய ராசியை
நன்று மின்னியே நகைத்தல் செய்திட.

17.

திருவி ழாவறாத் தேர்க ளூர்ந்திடும்
மருவு வான்கொடி பல மலிந்திடும்
தெருவொ டின்னபல் செல்வ மல்கிடு
மரிய வல்லியங் கேணி தன்னுழை.

18.

இஞ்சி கோபுரம் மெங்கு மாழையாம்
மஞ்ச றங்குமா மாக மோங்கிருஞ்
செஞ்செ வேலென விலகு செம்மணி
விஞ்சி டங்கொளின் னிலைய மேவியே.

19.

விசயன் றேரிடை வீற்றி ருந்ததை
விசையி னூருசம் மட்டி வேய்ந்தரு
கிசைய வெம்மனை யிணைந்தொ ளிர்ந்திடப்
பசை யினின்றருள் பார்த்த சாரதி.

20.

திருமு கத்தெதிர் திகழு மல்லிபுட்
கரிணி யின்கரை கலந்தந் நால்வரும்
பெருகு யோசமே பிணைந்து றைந்தனர்
திரும னுளான ரடிகள் சேரவே.

21.

ஒழுக வவ்வண மொருதி னந்திரு
மழிசை யாரிடம் மற்ற மூவருந்
தழுவி யின்விடை தாம டைந்துமுன்
புழுவ லன்புட னொருவியத் தலம்.

22.

ஆழி குழுல கெங்கு மார்ந்திடும்
போழ கத்திரட் புனித நீர்ப்புந்
தாழி வாழ்கரத் தரியை வாழ்த்தியே
தாழு மாசையிற் றும்ப டார்தனர்.

23.

வேறு

படர்ந்தபின் மழிசை மன்னன் பாரெலாம் படியவீறு
மடர்ந்த பூம் பொழி கள் குழு மழிசையை யணுகிப் பூணத்
தொடர்ந்த வெம்பவத்தை வீட்டிந் தூறிகத் திருமண் ணேடிச்
சுடர்ந்த வேங் கடத்தின் மேவுஞ் சோதியை நினைந்து ரைந்தார் 24.

அடியிடை முடியி னான்மூ வுலகமு மடைந்து தத்தஞ்
செடியினைக் களைய வீறுஞ் சேடன துருவா மந்தத்
தடவரை யொளிநுங் காயா வண்ணனத் தவத்தோர் துஞ்சும்
வடுவறு கனவி னம்மண் வைகுறுந் தலத்தைச் சொன்னான். 25.

துயிலெழுந் தவருந் தூய கனவின்மா லருளிச் செய்த
செயிறரு தலத்திற் சென்றாங் கீகுதெண் மண்கைக் கொண்டு
பயில்வுறும் பன்னீரங்கத் தணிந்தது துலங்கப்பாங்கின்
மயர்வற வவன்றனம மத்துணை மகிழ்ந்து போற்றி, 26.

ஈறிலா விற்பங் கொண்டே னென்பிறப் பகன்று விண்டேன்
பேறெலாம் பெற்றே னையம் பிரிந்தெழ மயக்கு நீத்தேன்
மாறுகொண் மற்றைத் தெய்வ மணமிலா மலரே யென்று
தேறினெ னெனவா னந்தந் தேக்கு மமகிழ்ந் துறைந்தார். 27.

சிலபக லகன்றபின்னர்ப் பொய்கையா ருதித்த செய்ய
தலங்களிற் சிறந்த கச்சித் தலந்தனின் வதிய வெண்ணி
மலர்தலை மழிசை நீத்து மலையெனு மிரத மூரும்
பலமறு ககன்ற வந்தப் பட்டணஞ் செறியச் சேர்ந்தார். 28.

சத்திய விரதக் கேத்தி ரம்மெனச் சகங்கள் போற்று
மத்திரு நகருள்வெஃகா வெனுமொரு தலத்தீ ரைஞ்ஞா
றொத்தொளிர் சுடிகைச் செய்ய மணியொளி பரவத் தன்மேல்
சத்திர மதனன் போலுஞ் சவிகொள்பாம் பணையின் மீதே. 29.

கருமுகி விடையின் மின்சேர் காட்சியாய்க் கமல மார்பி
 னிருபுறத் தவனி நீளே யிணைந்துறப் புறத்தே கஞ்ச
 மருவுவோன் மருவுயோக நித்திரை மணந்தோரோங்கு
 மரகத கிரிநேர் மாயன் மலர்ப்பதம் பணிந்து போற்றி. 30.

ஆடக நளினத் தூடே பொய்கை யாரவ தரித்த
 பீடுறு மரிய பொய்கைத் தடந்த்னிற் பிணைந்தே யோகம்
 மூடிய விழியராகி முகுந்தனை நினைந்து முந்நூ
 றேடுறு நானூருண்டு மொருகண் மெனவே நீத்தார். 31.

கணிகணன் பணிகள் செய்ய விவ்வண முறையுங் காலிற்
 கணிகையோர் நரைத்து மூத்துப் பிணிகளி னலிந்து காப்போர்
 மணிலொரு வரையு மின்றி மழிசையார் வதியுஞ் சூழ
 லணுகிளு ஞாயும் வண்ண மறிவெனு மிகுளே காட்ட. 32.

போந்தவண் புனித வாப்பி நீரினான் மெழுகித் தூய்மை
 யாந்தரை முழுதும் பொன்னி னலகிட்டித் துகள கற்றி
 மார்தளி மலர்கண் மாணங் கோலங்கள் பலவுந் தீட்டி
 யாந்தனாற் பணிக ளின்னு மாற்றின னிதமும் போந்தாள். 33.

பலபக லகல வீங்கே யொருதினம் பத்தி சாரர்
 விலகிட விமைகள் கண்கள் விழித்தெதிர் பணிக ளாற்றுங்
 குலைகுலைத் துடலஞ் சோரு நரைத்திடு குழலி நோக்கி
 யிலகிடு மவளி னந்த விருப்பிடந் தனையும் கண்டார். 34.

கண்டவ ரவள டைந்த கதியினை யடைய ஞானக்
 கண்டனின் முதியளே நின் கருத்தினைக் கழறுகென்ன
 விண்டொழிந் தெனது மூப்பிங் கிளம்பெண்ணாய் விளங்கவென்பால்
 கொண்டருள் புரிக வென்று கூப்பினுள் கரங்கண் மாதோ. 35.

ஏம்பலி னவளிவண்ண வேண்டிட விருடி யாங்கே
 யாம்படி யருளே பாயுங் கடைக்கணி னமர்ந்து நோக்க
 வாம்பல மாய விஞ்ஞை யாடுவார் செயலே யென்ன
 மேம்படு மரம்பை மான மிளிர்ந்தன ளிமைப்பின் மன்னோ. 36.

கயிரவ மனைய வாயுங் காரொனுங் குழலுந் திங்கள்
 பயில்வுறு முகமும் வேலைப் பழித்திடு விழியுங் காம்பி
 னயமுறு புயமுங் கஞ்ச நலமுறுங் குயமு நண்ணி
 வயதுமோர் பதினா றுகி மதனனு மருள நின்றாள். 37.

நின்றவ டன்னையாழ்வார் நின்மனக் கியையும் வண்ணஞ்
சென்றுவர்த் குதியென்றேவச் சேயிழை யவளுமந்தக்
குன்றெனுங் குணத்தி னூர்பூங் குரைகழல் வணங்கியீண்டு
பொன்றிகழ் புரியின் வேறோர் புறமிருந் தொழுகி னுளால். 38.

அவ்வண மொழுகு நாளப் புரிதனி லவனி யாண்டு
தெவ்வரை யடக்குந் திண்மைப் பல்லவ ராய நென்பான்
கொவ்வையக் கனிவாயந்தக் குயின்மொழி யெழிலை நோக்க
நவ்விநோர் விழியி னுளுந்ரபதி யுடையக் கண்டான். 39.

கண்டவ ணயன வேலுங் கருப்புவின மதன னம்பு
மண்டல பதியின் மார்பிற் பாய்தலு மாழார் தந்தத்
தொண்டைவாய் மயிலன்னாடன் ரெய்யின்மா முலையிற் ரெய்யந்தங்
கண்டரு மருந்திக் காண வருஞ்சுகம் பருகிப் போந்தான். 40.

கின்னர மிதுனம் போலக் கிளிமொழி யுடனே காளை
பன்னரும் பகல்கள்போகம் பருகியே யொழுகு நாளம்
மன்னவன் மனக்கு மூப்பு வரவர மலிய நொந்து
கன்னலின் குதலை யானே விளித்திது கழற லுற்றான். 41.

மதகரி முகத்திற் சூழி மானமென் றுகின் மேலார்ந்த
திதலைபொன் பூத்து மேனோக் கிருங்குலத் தெரிவை நீயே
பதமுறும் பருவம் வாய்ந்து மூப்புறா துறைய யானே
முதுமையிற் பெருகி நாளு மொய்ம்பிழந் தழுங்க லென்னோ. 42.

கற்பகத் தடியில் வாழுங் காந்தையர் குலமே யன்றிப்
பொற்புறும் புவிபின் மாதர் மூப்புறா துறைத லென்னே
நிற்கிது நிகழ்தற் கேதோ மறையுள ததனை நீயே
யற்பினி லறைக யானு மவ்வண மடைவ லென்றான். 43.

என்றது செவியி னேற்ற வேந்திழை யிரங்கி யைய
நன்றுறு மழிசை நாத னருளினுன் மிடைந்தே னிரந்தப்
பொன்றரும் பருவ நீயு நின்னகம் புகுந்து நாளு
மொன்றிய வைய மேற்குங் கணிகணம் குரைத்தி யென்றான். 44.

கேட்டது கிளர்வா ளோந்துங் குரிசிலு மகிழ்ந்து கேண்மை
நாட்டியக் கணிகண் ணன்க ணலமுற விளித்து நாளென்
வீட்டினுக் கழைத்தாய் நின் மழி சையார்க் கியம்பி வேண்டித்
தாட்டுனே தொழுது பையத் தகவினிற் கொணர்க் வென்றான். 45.

முறுவலித் தவனுள் வேந்தே முழுதுல கொருகோலோச்சு
மிறையவ னெனினு மன்னு ரேறெடுத் தவனை நோக்கார்
பிறரகத் தடியும் வையார் பிறைமுடிப் பெருமா னாதி
யிறைவர்க ளவர்பா லீண்டிக் கருத்தழிந் தகன்ற ரன்றே. 46.

ஆகையி னின்னை யீங்கோ ரருத்தமாய் மதியா ரென்றத்
தோகைபங் குடலன் செய்தி துலங்குற துவல மன்னன்
வாகையை யெனது பாவால் வகையுறப் பாடு கென்ன
நாகையாப் புலவன் மற்று நரபதி வதன நோக்கார். 47.

வாய்கொண்டு மனிதர் பாட வந்திடு கவியே னல்லே
னாய் கொண்ட சீராராதி நாரண னவன்றன் பாதர்
தோய்கின்ற பெரியோர்தூய புகழினைத் துதிக்க நின்றேன்
பேய்கொண்ட நரரைப்பாடிப் பெறும்பயன் விரும்பேனென்றான் 48

இயம்பலும் புலன பால னிருகணுஞ் சிவக்கச் சிறிச்
செயம்படு மெனது சீர்த்தி செந்தமிழ்க் கவியினேறி
நயம்பட நினது நாவின் கொருப்படா தாயி னின்னை
பயம்படு மெனது தேயம் பரித்திடா தெழுக வென்றான். 49.

கொற்றவ னுறைத்த மாற்றங் கொதிக்கொளக் கேட்ட கண்ணன்
மற்றரை வழங்கலின்றி மன்னவை தணந்து போந்து
நற்றவ ரடியை நண்ணி வணங்கி யிந் நகரை நீந்திச்
சிற்றறி வுடையேன் செல்ல வருள்கெனச் செப்பி னானால். 50.

ஏதையா விர்தமாற்றஞ் சிக்கென விசைத்தா யென்றம்
மேதையா ரிருடிகேட்க மிழற்றின னவனு மன்னன்
கோதையா ருரையைக் கொண்டா ராங்கவர் குழைந்து நெஞ்சம்
வாதையா ராயன் றேயம் வரைவதே தகுதி யாமால். 51.

கோடுறுங் கோற்கி ழார்ந்து வாழ்வரின் வயமா வாழும்
காடருஞ் சுகமே யென்று கண்டவர் கழறு மாபோல்
நாடிது நினக்கா காத நமக்குமத் தகையே நாழும்
கூடவே வருதும்போது மென்றவர் குடிசை நீத்தார். 52.

நீத்தவர் சொன்ன வண்ணஞ் செய்தவெம் பெருமா னேயப்
பூத்திரு வடியைப் போற்றிப் புயல்வண்ண கணிகண் ணன்பின்
னீத்திந்த நகரைச் செல்வே னீயுமுன் னுரகப் பாயைப்
பேர்த்தொன்று நினைதலின்றிச் சுருட்டிக்கொள் பெருமவென்றார் 53

பத்தரைக் கணமு நீங்காப் பரம்பொருண் மழிசை மன்ன
னித்திறம் தொழுதுபோற்ற வெழுந்துடன் படர வாங்கே
யத்திரு நகருண் மற்ற வாலயக் கடவு ளெல்லாங்
கொத்துடன் றிரண்டுகூடப் போந்தன வென்ப மாதோ.

54.

வேறு.

முன்னே கர்குத் தன்வனம் போகத்
தளிரும் பூவு முகம்வாடி
மன்னே சினையின் மரங்கள் சோர
மாரீர் நதியுந் தடம் யாவுங்
கொன்னே கொதுகொண் டழல வின்னுங்
கூறக் கூடாக் கொடுமை பல
தன்னே ரில்லா வந்நகர் கொண்ட
தகவே பின்னி தடைந்ததரோ

55

ஊழிக் காற்று மோங்கி யழக்க
வுதிரம் காலு மழைபொழிய
வீழத் தூம கேது வுடுக்க
ளிரவும் பகலும் வேறுணரார்
சூழத் திமிரஞ் சோரவு முள்ள
மகவும் பாலும் பருகாமே
யாழக் கோயிற் பொலிவுங் குன்றி
யழகார் கச்சி மழுங்கியதே

56

இறைவன் தன்னின் பொன்னகர் மாணு
நன்னக ரிங்கே யெழில்குன்றுங்
குறையைத் தன்கண் குறுகுந் தேர்ச்சித்
துணைவர்க் கோதிக் கரைபோழ்தின்
மறையக் கூர்ந்தே யாய்ந்தவர் மன்னு
மழிசைக் கிறைவர் மலரடியி
னுறையுங் கண்ணற் கின்ன விழைத்தே
யுற்ற பயன்கா ணிதுவென்றார்.

57

கண்ணனு மாழ்வா ருடனே கக்கார்
வண்ணனு மாங்கே காலவைத்தா
னெண்ணலி னின்னே யெல்லவ ரும்போ
யன்னவர் தாளில் சரண்புக்கால்

பண்ணுறு மீந்தப் பட்டண மென்னப்
பார்த்திவ னன்றே பலர்குழ
மண்ணி னடந்தே யண்டையி லாழ்வார்
மன்னிய வோரிக் கையில்வந்தான்

58

வந்தவ னந்த வானவர் தாளின்
மந்திரி மாரின் வணங்கிக்கண்
சிந்துட நீரென் சிந்தையி லேழைத்
தன்மையி னுற்றும் புகரெல்லா
மந்த முறுங்கண் ணடியின் மின்னு
றுந்த மனத்தே யடையாமே
யிந்த விரும்பே தைக்குல முய்ய
மீண்டெழு கென்ன விரங்குற்றான்

59

நீரே கிழிய வெய்த வகுப்போ னீரவர்
வெப்பங் கெடு மென்னப்
பாரோ ரின்றும் பகறும் வண்ணங்
கண்ணன் சிற்றங் கரந்தொழிய
வேரா ரிதயத் தின்குரு பாதத்
தெய்தி? பொறுத்தி யெனவேண்டச்
சீரார் செல்வத் திருமா மழிசைச்
செல்வரு மாங்கே சினம் விண்டார்

60

விண்டிக தத்தை விண்டுவின் பாதங்
கொண்டி சிரத்தின் வெறிநாறுந்
தண்டிள வத்தார் தாமரை யாள்சே
ரின்கடி மார்பா கணிகண்ணன்
மண்டலே குழமுங் கச்சியின் வைக்க
கொண்டன னெண்ணந் தான்மீள்வான்
பண்டென நீயும் போந்த வணைய
பாம்பணை மீதே புளிகொள்வாய்

61

அடியா ராதீ னத்திரு மாலே
யென்றவ ராங்கோ ரும்பாவின்
படியால் வேண்டக் கொண்ட னிரத்தோன்
பண்டுபோ லந்தப் புதியேடி

உடைத்தாயிராமல் இருக்கிறவும்), நாராயணோடவி - (பரப்ரஹ்ம மென்று ச்ருதிகளில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும்) நாராயணனும், ஸ்ராதாந்ரு - (ஜ்ஞாநாநந்தமயமாயிருக்கும்) தனது ஸ்வரூபத்தை, தவ ாரண்குணாக - உன்னுடைய கடாக்ஷத்தாலே. யந்ரூபந்ருதெ - க்ருதார்த்தமாக நினைக்கிறுனன்றோ?

நாராயணனுடைய ஐச்வர்யமே லக்ஷ்மீகடாக்ஷத்தைச் சார்ந்து நிற்கின்றது என்றால் மற்றவர்களுடைய ஐச்வர்யம் அவனுடைய கடாக்ஷாயத்தம் என்பதைச் சொல்வவும் வேண்டுமோ? என்பது குறிப்பு.

வெஸ்யயி - ஈச்வரனாக இருக்கும் தன்மை. அதாவது: மற்றவர்களை நியமிக்கும் யோக்யதை. சதுர்முக ப்ரஹ்மாவின் ஐச்வர்யம் மற்றை இந்த்ரன் முதலானவர்களுடைய ஐச்வர்யத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது; ஏனென்றால். ப்ரஹ்ம லோக பர்யந்தம் அவனுடைய ஆளுகைக்கு உட்பட்டதன்றோ? இந்த்ரனுடைய ஐச்வர்யம் ப்ரஹ்மாவின் ஐச்வர்யத்தைக் காட்டிலும் குறைந்ததே. அம்மாதிரியே மற்றைத் தேவதைகளுடைய ஐச்வர்யங்களும் ஒரோர் எல்லைக்கு உட்பட்டவை. இந்த லோகத்தில் காணப்படும் ஐச்வர்யங்களுக்குள்ளும் புரஸ்பரம் தாரதமயத்தைக் காணலாம். இவை மந்தம் மல்ல; இந்த லோகத்திற் சிலர் சிற்சில கர்மங்களைச் செய்து. அவைகளின் பலமாக இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் சிற்சில ஐச்வர்ய விசேஷங்களைப் பெறக்கூடும். இவைகளையும் தவிர்த்து வேறு ஐச்வர்யங்களுமுண்டு. ஆத்மோபாஸ்தி செய்து. அதனால் ஆத்மாவலோகநம் பெற்று. சில ஐச்வர்ய விசேஷங்களையும் சிலர் பெறக்கூடும்; வேறு சிலர் பகவதுபாஸ்தி செய்து முக்தைச்வர்ய மென்று சொல்லப்படும் மோக்ஷத்தையும் பெறக்கூடும். இந்த ஐச்வர்யங்களெல்லாம் லக்ஷ்மியின் கடாக்ஷத்தாலேயே ஏற்படுகின்றன என்று இவ்விடத்திற் சொல்லப்படுகின்றது. 'ஸாவஸ்திரிக்ஷ' என்னும் பதத்தின் குறிப்பு இதுவே இப்படிச் சொல்வதற்கு ப்ரமாண முண்டோவென்றால், உண்டு என்று சொல்லலாம். வேதங்கள் இதிஹாஸ புராணங்கள் முதலியவைகளால் பல விடங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீ ஆளவந்தார் நிஷக்ருஷ்டமாக. லக்ஷ்மீ கடாக்ஷமுண்டானால் ஐச்வர்யமுண்டு; அது இல்லையானால் இதுவுமில்லை' என்று

“ ாரண்குணாக நிஸீக்ஷணஸுயாஸுயாக்ஷணாடிக்கூடுதெ

நஷ்டம் ப்ராக்கூதுராலதவ்விஹுவநம் ஸாஸ்திரிக்ஷாடிக்கூடுதெ

ஸெய்யோ நஹுரவிஷ்வொஹந்ருக்ஷாஹுஸாடிக்கூடுதெ

ஸாஸ்திரிக்ஷாஹெஷ்வொயஸு நுணாம் ஸாலாவுதெ கஹிஸ்திரிக்ஷ || ”

என்னும் ச்லோகத்தில் விளக்கியிருக்கிறார். ஸம்ஸார மார்க்கமாகிற ப்ராஞ்ருத அநுபவத்திலோ. அக்ஷர மார்க்கமென்று சொல்லப்படும் ஆத்மாநுபவத்திலோ. வைஷ்ணவ மார்க்கமாகிற மோக்ஷத்திலோ. எவ்விடத்தில் மறுஷ்யர்களிடத்தில் ஐச்வர்யம் காணப்பட்டபோதிலும். அந்த ஐச்வர்ய மெல்லாம் லக்ஷ்மீ கடாக்ஷத்தாலேயே உண்டாகின்றது என்பது இந்த ச்லோகத்தின் அர்த்தம். 'நுணாம்' [மறுஷ்யர்களுடைய] என்று மறுஷ்யர்களுடைய ஐச்வர்யத்தைப்பற்றி மாத்ரம் ஸ்ரீ ஆளவந்தார் இம்மாதிரி

வெண்பூவும் யடிசெஷவாம்பி விழிதம் வளம்உயர்வாவணயொ -
நகுபம் யஜ் ஹி உமஹம் கிஷவி யதொகெ வஜிதூவதெ ।

ததவம் ததயீ நசெவ யததஸ்ரீ ரிதூலெசெந வா

யஅா ஸ்ரீஉஜிதீசுசெபந வவலா செவி பூயாஉஸூதெ ॥ (எ)

பேசியிருந்தபோதிலும், இது தேவர்கள் விஷயத்திலும் ஸ்ரீமந் நாராயணன் விஷயத்
திலும் அந்வயிக்கும் என்பதே அவருடைய திருவுள்ளம் என்பதை ஸ்ரீ கூரேசன் இந்த
ச்லோகத்தால் விவரித்திருக்கிறார் என்று நாம் அறியவேண்டும். இவருக்குப் பின் வந்த
ஸ்ரீ பராசர பட்டர் இவரைக் காட்டிலும் ஒருபடி அதிகமாகப் புகழ்ந்து

“கவாஹா ஹியாஹொ யஜுவாரி வரம் ஸ்ரஹ தஜஹிசு”

என்னும் ச்லோகத்தில் பேசுகிறார். ‘ஏராளமான லக்ஷ்மி கடாசுப் பெற்ற வஸ்து பர
ப்ரஹ்மமாகவும், இரண்டு மூன்று கடாசுங்களை மாத்ரம் பெற்றவை இந்த்ரன் முத
லான தேவதைகளாகவும் ஆயின’ என்பது இதன் அர்த்தம். இவையெல்லாம் கீழ்
விவரித்திருக்கிறபடி லக்ஷ்மியின் மஹிமையின் பெருமையை ஸூசிப்பிக்கும் ஸ்வல்ப
அத்யுத்திகளென்றே க்ரஹித்தல் வேண்டும். இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ கூரேசன் செய்துள்ள
பத ப்ரயோகங்களும் கொஞ்சம் கவனிக்கத் தக்கவை. ‘தவ ஸாஹக்ஷணாஹாராயணம்
ஸூதாநம் யநுஜிநுதெ’ [உன்னுடைய கடாசுத்தால் நாராயணன் தன்னைத்
தந்யஞை நினைத்துக் கொள்ளுகிறான்] என்று மாத்ரம் அவர் புகழ்ந்து பேசியிருக்
கிறாரே தவிர ‘தவ ஸாஹக்ஷணாஹாராயணா யநுஜ் கவஹிசு’
[உன்னுடைய கடாசுத்தால் நாராயணன் தந்யஞை] என்று சொல்ல
வில்லை. நாராயணனுடைய புத்திப்படி மாத்ரம் தந்யதை ஸம்பவித்தது என்பது அவரு
க்கு விவகிதம். பட்டரோ வென்றால் ‘வரம் ஸ்ரஹ தஜஹிசு’ [ப்ரப்ரஹ்மத்
திற்குப் பரப்ரஹ்மத்வம் ஏற்பட்டது முழுவதும் லக்ஷ்மி கடாசுங்களின் மஹிமையா
லேயே] என்று அதிகமாகவே சொல்லுகிறார்.

7. கீழ் ச்லோகத்தில், ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய ஐசுவர்யமுட்பட ஸகல
ஐசுவர்யமும் லக்ஷ்மியின் கடாசுங்களைச் சார்ந்தே நிற்கின்றது என்று புகழ்ந்து
பேசப்பட்டது. இந்த ச்லோகத்தில், ‘அந்த ஐசுவர்யம் மாத்ரம் அப்படி அவருடைய
கடாசுத்தைச் சார்ந்து நிற்கின்றதென்பதில்லை; அந்த ஐசுவர்யம் போலவே மற்றை
யங்களான ஸகல மஹிமைகளும் அவருடைய கடாசுநீங்களை’ என்று
சொல்லுகிறார். அதாவது—‘லக்ஷ்மி. இரண்டு விபூதிகளுக்கும் சேஷி’ என்று
சொன்னதாயிற்று. இந்த ச்லோகத்திற் செய்யப்படும் உபபாதம் என்னவென்றால்:—
‘லோகத்தில் ஒருவன் தந தந்ய ஸம்ருத்தஞை இருந்தால் அவனை ஸ்ரீமந் என்று
சொல்வதை நாம் பார்க்கிறோம்; ஜ்ஞாநம், சக்தி, பலம், வீர்யம், தேஜஸ், ரூபம் முதலிய
அம்சங்களுள் எதில் உத்கர்ஷம் தென்பட்டாலும் அதையும் அததன் ‘ஸ்ரீ’ என்று
வ்யவஹரிக்கிறோம். ஸ்ரீ என்னும் சப்தத்தால் ஸாமான்யமாக ஸகலவித சோபையும்
குறிக்கப்படுகின்றது. இப்படி ஸ்ரீ சப்தத்தால் இவையெல்லாவற்றையும் குறிப்ப
தானது, இவையெல்லாம் அந்த ஸ்ரீயாகிற லக்ஷ்மியின் கடாசுநீங்களை என்பதைத்
காரணமாகக் கொண்டதன்றோ?’ என்பதுதான்.

ஷெவி கூ நஹிவாயிந் ஹரிணா நாஹி க்யா ஜ்யாயதெ
 யஷ்வெஷ்வரயாஹி நெவ யுவயொஸுவ-ஜதா ஹியதெ।
 யநாஷ்வெஷ்வரதஜஜதாநமுணா வவ-ஜதாயா விஷ -
 வெஷா-பாஹாஜிஷ்யா கிரு விஷ்ணுநொயிதும்ஷதெ॥ (அ)

[பு—ரை] ஞொகெ - லோகத்தில், சுசெஷபு—வலி - ஸம்ஸ்தமான
சேதந வஸ்துக்களிலும், யபெஷய—பு - எந்த ஐச்வரியமானது, விழி து -
காணப்படுகின்றதோ, யபு - எந்த, ஸௌஷய—பு—வாணியொ ரு—பு -
ஸௌந்தரியம் லாவண்யம் இவைகளின் ரூபமானது, ஹெ—ஹி - மங்
களமென்று ப்ரவரித்தி பெற்றிருக்கின்றதோ, யசு கிஷி - எந்த வஸ்து
வானது, ஸபிதி - நல்லதென்று, உஷுதெ - சொல்லப்படுகின்றதோ,
ததவ—பு - அதெல்லாம், யசு - எந்தக் காரணத்தால், கபி—நபெஷ -
உண்ணைச்சார்ந்தே நிற்கின்றதோ, சுதஹி - அந்தக் காரணத்தாலேயே,
(ததவ—பு - அதெல்லாம்), ஸ்ரீரிதி - ஸ்ரீ என்று, சுஷெஷெந வா -
அபேதமாகவோ. யபு - அல்லது, ஸ்ரீபிதி - ஸ்ரீபுடன் கூடியதென்னும்,
ஹெ—ஹி - இம்மாதிரியான சப்தத்தாலேயோ, ஷெ -
ஹே தேவி. ஸு—பு - ப்ரவரித்தியை, சுஷு—தெ - அடைகின்றது.

சுபெஷெவ்ஸ்கி - ஐச்வர்யம் (தனது நியமனத்திற்கு உட்பட்ட சில வஸ்துக்களை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை) என்பது சேதந வஸ்துக்களுக்கு மாத்ரமே பொருந்தாமையால். இவ்விடத்தில் 'ஸகல சேதந வஸ்துக்களிடம் காணப்படும் ஐச்வர்யம்' என்று விசேஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அசேதந வஸ்துக்களுக்கு ஐச்வர்யம் (நியமிக்கும் தன்மை) பொருந்தமாட்டாதாகையால் அவை இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படவில்லை.

வளம் உடையது எனப்போ: - அவ்வ சோபையை ஸௌந்தர்யமென்றும், ஸமுதாய சோபையை லாவண்யமென்றும் சொல்வார்கள்.

ஸுசு - உத்கர்ஷமானது. [ஏற்றமானது] கெட்டவிஷயங்களிலும் ஸம்பவிக்கு மாதலால். அப்படிப்பட்ட ஏற்றத்தை விலக்குவதற்காகவே 'ஸத்' நல்லது என்று சொல்லப்படுகின்றது. 'ஸுசு' என்னும் சப்தத்திற்கு 'நல்லது' என்னும் பொரு ளும் உண்டு.

சுலெஷெரு வா - தந ஸ்ரீ; தாந்ய ஸ்ரீ. ஸந்தாந ஸ்ரீ; ரூப ஸ்ரீ இவ்வாறாக அததன் பெருமையே, அந்தந்த ஸ்ரீ என்று எவ்வித பேதமு மின்றிக்குப் பேசப்படுவது உண்டு. 'ஸ்ரீ' என்பதால் 'சோபை' என்னும் ஸாமான்ய அர்த்தத்தை அவலம் பித்து 'ஒருவனுடைய ரூபம் ஸ்ரீமத்தாக [சோபையுடன் கூடினதாக இருக்கின்றது] என்று இம்மாதிரி பேதித்தும் பேசுவது உண்டு. இவை இரண்டும் இவ்விதத்தில் நிர்த்தேசிச்சுப்பட்டிருக்கின்றன. 'ஸகல வித மங்களங்கடும் லக்ஷ்மீ கடாக்ஷயத் தங்களாக இருக்கின்றபடியாலன்றோ இவ்விதமான வ்யபதேசமெல்லாம் உபபந்தமாகின்றது? என்பது விவக்ஷிதம்.

8. கீழ் ச்லோகங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட மஹிமையானது எல்லையற்றது என்பது இந்த ச்லோகத்தால் விளக்கப்படுகின்றது. 'ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய மஹிமை எல்லையற்றதென்பது நான்கள் கேட்டிருக்கின்றோம்; லக்ஷ்மியின் மஹிமையும் அப்படிப்பட்டதுதானோ?' என்றால், இரண்டும் எல்லையற்றவைகளே என்பதே அதற்கு ஸமாதானம். 'லக்ஷ்மி, நாராயணனுடைய பத்ரியானதால். அவள் அவனுக்குப் பரார்த்தையன்றோ? அப்படி அவளுக்குப் பாரார்த்தம் சொல்லும்படித் தில் அவளுடைய மஹிமைக்கு ஒருவித எல்லை ஏற்படவில்லையோ?' என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கலாம். இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் எல்லையற்றிருக்கும் தன்மையானது உபய விபூதிகளை அபேக்ஷித்துப் பேசப்பட்டிருக்கிறதே தவிர நாராயணனை அபேக்ஷித்துப் பேசப்படவில்லை என்பதை நாம் கவனித்தல் வேண்டும். ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அநுக்ரஹித்திருக்கும் யஸ்யூஷஸு உஹிராந்ரோதந உவ சுவஸுஸொவி ஸுஹநாஸுஸு ரோதுயியதயா " [ஹே லக்ஷ்மி! உன்னுடைய பெருமையை உன் ப்ரியதமனை பகவானும். அவன் ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வ சக்தியாயும் இருக்கச் செய்தேயும், இவ்வளவென்று பரிச்சேகஞ்செய்ய (அளவிட) சக்தியற்றவனே] என்னும் இடத்திலும் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டிருப்பது போலவே நிர்வாஹம் செய்தல் வேண்டும்.

[ப - ரை] ஷெலி - ஹே தேவி!, சுவநுஹிராவயி - உன் மஹிமையின் எல்லையானது, ஹரிணா - நாராயணனாலும், ந ஜ்யாயதெ - அறிப்படுகின்றதில்லை; சுயாடவி - உன்னாலும், ந ஜ்யாயதெ - அறியப்படுகின்றதில்லை. வணவ - இவ்வாறு, யஷுவி - இருந்தபோதிலும், சுயாடவி - அப்பொழுதும், யுவயொ - உங்களுடைய. ஸவஸுஸுதா - ஸகலத்தையும் அறியும் யோக்யதையானது, ந ஹீயதெ - எவ்வித ஹாரியையும்; அடையாமலே இருக்கின்றது. (எப்படி யென்றால்), யசு - யாதொன்றானது, நாஸுஸுவ - இல்லவே இல்லையோ, (அதாவது - எதற்கு ஸ்வரூப ஸத்தையே இல்லையோ). தஷுஸுதா - அது இப்படிப்பட்டது என்று அறியாமலிருப்பதையே, ஸவஸுஸுதாயா - ஸர்வத்தையும் அறியும் யோக்யதைக்கு. சுநுமஸுணா - உரியதாக, விஷு - (பெரியோர்கள்) அறிந்திருக்கிறார்கள். வ்யூஸாஸுஸுஜ - ஆகாசத் தாமரையை, உஷுஸு - இதுதானென்று (அதாவது - இப்படிப்பட்டதென்று), விஷு - அறிந்திருக்கும்வன், 'சுயா ஸுரணம்' உதி - 'இவன் பைத்தயம் பிடித்தவன்' என்று, உஷுதெ கிஷ - (மத்யஸ்தர்களால்) சொல்லப்படுகிறானன்றோ?

ஸோகத்தில், எந்தப் பொருளுக்கு ஸ்வரூபமுண்டோ, அதை ஒருவன் 'இது இப்படிப்பட்டது' என்று அறியக் கூடும். எதற்கு ஸ்வரூபமே இல்லையோ, (அதாவது - ஒரு காலத்திலும் ஒரு இடத்திலும் இல்லவே இல்லையோ) அதைப்பற்றி 'இது இப்

வொகெ வநஹ திஸுஹஹ தி தாரதஜொ
யஹொஃ ப்ரஹாடிவரிணாஜொஹாணி ।
வொ ஹாதி ஹவதி து யஜியஹாஹீ
தாஃ ஷெவஷெவஹிஷீஃ ஸ்ரியஜாஸ்யாஜொ ॥

(கூ)

படிப்பட்டது' என்று ஒருவன் தான் அறிந்திருப்பதாகச் சொல்லத் தொடங்கினால், அவனை மத்யஸ்தர்களாக இருக்கு மெல்லாரும் பரிஹாவிப்பார்களன்றோ? ஆகையால், எல்லையற்றிருக்கும் ஒரு வஸ்துவை, அது எல்லையற்றது என்று அறிவதே ஸர்வஜ்ஞதைக்கு அநுகுணமாகுமே தவிர. அதன் எல்லையை அறிவது, அந்த எல்லை இல்லவே இல்லையாகையால், ஸர்வஜ்ஞதைக்கு அநுகுணமாகமாட்டாது. நாம் எல்லாரும் எந்த வஸ்துக்கள் இருக்கின்றனவோ, அவைகளுடன் எப்பொழுதும் பழக்கப்பட்டவர்கள்; அப்படிப்பட்ட வஸ்துக்களின் விஷயமாகப் பூர்ண ஜ்ஞாநமுள்ளவர்களை ஸர்வஜ்ஞர்களென்றும், அல்ப ஜ்ஞாநமுள்ளவர்களை அல்பஜ்ஞர்களென்றும் வ்யவஹரித்து வருகின்றோம். இந்தப் பழக்கத்தையும் வ்யவஹாரத்தையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு, இவை ஸத்தையுள்ள வஸ்துக்களை மாத்ரம் பற்றியவை என்பதை மறந்து, ஸத்தையே இராது, பதார்த்த விஷயத்திலும் இவைகளை அந்வயிப்பிக்கத் தவறுதலாக நம்மில் சிலர் ப்ரயதந், படக்கூடும், அவர்களுடைய ஆக்ஷேபத்தை இவ்விடத்தில் சங்கித்துக்கொண்டு அந்தச் சங்கைக்கு ஸமாதாநத்தை ஸ்ரீ கரேசன் இந்த ச்லோகத்தில் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்.

வ்யூஜாஹொஜ்ஜ - ஆகாசத் தாமரை. தாமரை, ஸரஸ்ஸுக்களில் முளைத்து வளரும். ஆகாசத்தில் அது முளைத்து வளராததலால், 'ஆகாசத் தாமரை' என்னும் சப்தம் ஸத்தையே இராமல் இருக்கும் ஒரு பதார்த்தத்தைக் குறிப்பதற்குப் ப்ரயோகம் செய்யப்படும். 'குதிரைக் கொம்பு' 'முயல் கொம்பு' 'மலடி மகன்' என்பவையும் இம்மாதிரியான சப்தங்கள்.

ஐஹியா - 'இது இன்னது' என்னும்படி, இதன் விக்ரஹம்:— 'சுஸ்ய ஹாவி ஐஹொ, தயா ஐஹியா' என்பதுதான்.

9. லக்ஷ்மியின் மஹிமையை மற்றும் ஒரு ப்ரகாரமாக ஸ்தோத்ரம் செய்து, அவ்வளவு மஹிமையுள்ள அந்த லக்ஷ்மியை ஸரணமாக அடைகிறேன்' என்று சொல்லுகிறார். லோகத்தில், 'ஒருவன் அதிக ஜ்ஞாநமுள்ளவனாக இருப்பதும் மற்றொருவன் குறைந்த ஜ்ஞாநமுள்ளவனாக இருப்பதும் ஸரஸ்வதியின் அநுக்ரஹாதீதம்' என்று ஜநங்கள் சொல்வதை நாம் கேட்டிருக்கிறோம். அந்த ஸரஸ்வதி, லக்ஷ்மியின் நியமகத்துக்கு உட்பட்டவாளென்றால், அப்படிப்பட்ட லக்ஷ்மியின் மஹிமை மிகப் பெரிதாக இருத்தல் வேண்டும் என்று ஊஹிக்க வேண்டுமன்றோ? இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீ தேசிகன், ஹயக்ரீவ விஷயமாகப் பின்வருமாறு அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்.

“ ஊக்ஷிண்யூஜ்ஜா மிஸிஸஸ்யு ஶேதி-பெ-ஹீ ஸரொர்ஜாஸநயஜெ-ஹீ ।
வ்யூஸாடிபொடவி வ்யவஷெஸ்யவாஹிஸவெ-தவஸகிஸெஸெஹீ ”

[ஹே ஹயக்ரீவ! லோகத்தில் வித்யாதிகர்களாக இருக்கும் தக்ஷிண மூர்த்தியாகிற ருத்ரன் சதுர்முகனுடைய பத்நியாகிற ஸரஸ்வதி தேவீ, ப்ரஹித்த இதிஹாஸ புராண க்ரந்த கர்த்தாக்களாகிற வ்யாஸ! முதலிய மஹர்ஷிகள் இவர்களெல்லாரும் உன்னுடைய சக்தி லேசத்தாலன்றோ ப்ரகாசி்கிறார்கள்?] பகவத் விஷயமாகச் சொல்லப்படு

மலையெல்லாம் லக்ஷ்மி விஷயமாகவும் அந்நாயிக்குமாதலால், இவ்விடத்தில் இது லக்ஷ்மி விஷயமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது உபந்நமே.

[ப - ரை] ஐயாகெ - லோகத்தில், வநஸ்திஷுஹஸ்தி தாரத்யு - (ஜ்ஞாந ஸூந்யமான) மரத்திற்கும் (உயர்ந்த ஜ்ஞாநத்தையுடைய) ப்ருஹஸ்பதிக்கும் பரஸ்பரமுள்ள வாசியை, யஸ்யா - யாதொரு (ஸரஸ்வதீ) தேவியினுடைய, ப்ருஸர்ஷபரிணாஸி - அதுக்ரஹத்தின் பரிபாகமென்று, உதாஹாணி - சொல்லுகிறார்களோ, ஸா - அந்த, ஹவதீ - பூஜையையான, ஹாரதீ - ஸரஸ்வதியானவன், யதீயதாவீ - யாதொரு (லக்ஷ்மி) தேவியினுடைய கட்டளைக்குக் கீழ்ப்பட்டு நடக்கிறவனோ, தாம் - அப்படிப்பட்ட, டெவடெவரிஷிஷீ - தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனுடைய (நாராயணனுடைய) மஹிஷியாகிற, ஸ்ரியு - லக்ஷ்மியை, ஸ்ருஸ்யாஸி - ஸரணமாக அடைகிறோம்.

வநஸ்தி - வ்ருக்ஷம். வ்ருக்ஷத்தில் ஜ்ஞாந பாகமே இல்லை யென்னும்படி ஜ்ஞாநம் அவ்வளவு அல்பமாக இருக்கிறபடியால், இவ்விடத்தில் வ்ருக்ஷ சப்தத்தால் மிகவும் குறைந்த ஜ்ஞாநத்தை உடையவன் குறிக்கப்படுகிறான். ஸுஹஸ்தி - தேவர்களுக்கெல்லாம் குருவாக இருக்கும் ப்ருஹஸ்பதி. அவர் ஜ்ஞாநத்தில் மிகச் சிறந்தவரென்பது ப்ரஸித்தம். இவர் இருவர்களுக்கு முன்ன வாசி இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம்.

டெவடெவரிஷிஷீ - லக்ஷ்மி ஸர்வேச்வரனுடைய மஹிஷி என்பதும், அவன் நித்ய வித்தையான மஹிஷி என்பதும் இந்தச் சப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றன.

ஸ்ரியு - ஸ்ரீ சப்தத்தின் ஒவ்வொரு வ்யுத்தத்திலாலும் வரித்தமாக இருக்கும் மஹிமை இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். நிற்க. 'ஸ்ரியு' என்னும் சப்தம் 'ஸ்ருஸ்யாஸி' என்னும் சப்தத்துடன் சேர்த்து ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து ஸ்ரியதே (ஆச்ரயிக்கப்படுகிறான்) என்று ஸ்ரீ: என்னும் வ்யுத்தத்தியே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமென்றும் சொல்லலாம். எப்படி யென்றால். 'இந்த வ்யுத்தத்திலிருந்து எல்லாரும் ஆச்ரயிப்பதற்காகவே லக்ஷ்மி அவதரித்திருக்கிறான்' என்று ஏற்படுகின்றது. அப்படி அவன் அவதரித்திருக்கிறபடியால் அவனை நாம் ஆச்ரயியாமல் இருந்துவிட்டால், அவருடைய மனோரதம் பூர்த்தி பெறாமல் போய்விடுமே என்று பயந்து, 'ஸ்ருஸ்யாஸி' நாம் அவனை ஆச்ரயிப்போம் என்று ஸ்ரீ கூரேசன் அதுக்ரஹித்திருக்கிறான்' என்று சொல்வது ஸமஞ்ஜஸமாக இருக்கின்றதன்றோ? ஆச்ரயிக்கப்படுவதற்காகவே அவதரித்திருப்பவன் அவசியம் நம்மால் ஆச்ரயிக்கப்படவேண்டும் என்பது தாத்தபர்யம்.

ஸ்ருஸ்யாஸி - ஆச்ரயிப்போம். எப்படி ஆச்ரயித்தல் வேண்டுமென்றால், ஸரணமாக ஆச்ரயிப்போம். என்று ஏற்படுகின்றது. 'சுஸுநா தா உநநுஸாண ஸாணஸிஹம் ப்ரவடே' என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய த்வ்ய ஸலித்தி.

யவ்யூர் கடாசுஷ்வீக்ஷாசுக்ஷணமசுக்ஷம் மசுஷிதா உஹைஸாஸ்யூர் ।
ஸ்ரீராமராஜஉஹிஷீ ஸா உஹி வீக்ஷதாம் மசுக்ஷீ ॥ (கக)

உதி ஸ்ரீவத விஹிதா விவாதிதெ வம்வஸுவெ ஸ்ரீஸ்தவம் ।

மால - ஆவிர்ப்பவித்ததோ, தாட - அப்படிப்பட்ட, டெவடெவஉஹி
ஷீ - தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனுை நாராயணனுடைய மஹிஷியை,
சுசுயாஸி - ஆச்சரியக்கிறோம்.

விபய - அபாவம் (இல்லாமை). இவ்விடத்திலுள்ள இரண்டு விபயம்
சப்தங்களுள் முதல் 'விபயம்' சப்தமானது 'லக்ஷ்மீ கடாசுத்தின் இல்லாமையை'க்
குறிக்கின்றது; இரண்டாவது 'ஜகத்தின் இல்லாமை' யைக் குறிக்கின்றது. லக்ஷ்மீ
கடாசுத் இருக்கும் பொழுது ஜகத்திற்கு ஸ்திதி உண்டு; அது இல்லாத பொழுது
ஜகத் ப்ரளயத்தை அடைந்து விடுகின்றது என்பது தாத்தியம்.

ஸுஸுமலிதவஸு - மழை பெய்தவுடன் பயிர்கள் நல்ல துளிகளுடன்
வளர்வதுபோல லக்ஷ்மீ கடாசுத் வர்ஷித்தவுடன் ஜகத் பொங்குகின்றது என்பது
கருத்து. ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய ச்லோகார்த்தத்தின் அநுஸந்தானம் இது.

“ராமஷ்ரீதாஸாநிரீக்ஷணஸுயாஸுயாசுக்ஷணாபிசுக்ஷிதெ

நஷ்டம் ப்ராசுஷ்டமாலதஸ்திஸுஸுமலிதவஸுநனொஷ்யு”

[ஹே லக்ஷ்மீ! உன்னுடைய கருணை கடாசுமாகிற அம்ருதவர்ஷம் லபியாமல் இருந்த
ப்ரளய காலத்தில் நாசமடைந்த இந்த மூன்று லோகங்களும். இப்பொழுது அந்தக்
கடாசுலேசத்தைப் பெற்று அளவற்ற ச்ரேயஸ்ஸுடன் ரக்ஷணம் பெற்று நிற்கின்றன]

11. கீழ் ச்லோகத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி அளவற்ற வைபவத்தை
உடைய லக்ஷ்மீ கடாசுத்தைத் தாமும் ப்ரார்த்திக்கிறார்.

[ப - ரை] யவ்யூர் - எந்த லக்ஷ்மியினுடைய, கடாசுஷ்வீக்ஷாசுக்ஷண
மசுக்ஷ - கடாசுஷ்வீக்ஷணங்களுக்கு ஒரு சுக்ஷண மாத்ரம் லக்ஷ்யமாகும்
படி, மசுஷிதா - பார்க்கப்பட்ட (ஜநங்கள்), உஹைஸா - அளவற்ற ஐச்
வர்யத்துடன் கூடினவர்களாக, ஸ்யூர் - ஆகிறார்களோ, ஸா - அப்படிப்
பட்ட, ஸ்ரீராமராஜஉஹிஷீ - ரங்கநாதனுடைய மஹிஷியாகிற. மசுக்ஷீ -
லக்ஷ்மியானவள், உஹி - என்னையும், வீக்ஷதா - கடாசுதிக்க ப்ரார்த்தி
திக்கிறேன்.

இந்த ப்ரார்த்தனையால் ஸ்ரீ கூரேசன் கூடாத ஐச்வர்யங்களை அர்த்திக்க
வில்லை; வேறு எதை அர்த்திக்கிறாரென்றால், எதனால் தாம் க்ருத க்ருத்யராவரோ
அப்படிப்பட்ட பக்தி ரூபமான ஜ்ஞாநத்துடன் கூடியிருக்கும் கைங்கர்ய ஸ்ரீயையே
வேண்டுகிறார். “கடாசுஷ்வீவிவிஸுதெஸ்து ஸ்யூர் உஹி வயு” என்று
நித்யர்களால் அநுபவிக்கப்படும் அநுபவமன்றோ அவரால் வ்யக்தமாக ப்ரார்த்திக்கப்
பட்டிருக்கின்றது?

பஞ்ச ஸ்தவத்தில் ஸ்ரீஸ்தவத்தின் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

நித்ய விவரதிஸம்-நட

கடுவெடுத்தவா—பர ப்ரஹ்மமாகி அந்த நாராயணனுக்கு ஒரு வித அள

ஸ்ரீ:

நித்ய விபூதி ஸமர்த்தநம்

கடுவெடுத்தவா—பர ப்ரஹ்மமாகி அந்த நாராயணனுக்கு ஒரு வித அள

ஸ்ரீ:

நித்ய விபூதி ஸமர்த்தநம்

கடுவெடுத்தவா—இது வரையில், 'வித்தங்களான வஸ்துக்கள் விஷயத்தில்' சப்தங்கள் எவ்வித அர்த்தத்தையும் போதிக்க மாட்டா' என்னும் ப்ராபாகர மதம் கண்டிக்கப்பட்டது. இப்படி ப்ராபாகர மதத்தைக் கண்டிப்பது எல்லா வேதாந்திகளுக்கும் அபிமதமே. இனி மற்றை வேதாந்திகளுக்கு அநபிமதமாயும் விசிஷ்டாத்வைத வேதாந்திகளால் மாத்ரம் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டதாயுமிருக்கும் 'நித்ய விபூதி' என்று சொல்லப்படும் விபூதி விசேஷத்தை ஸ்தாபிக்கிறார். முதலில், 'அந்த நித்ய விபூதியில் இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹம் முதலியவைகள் ப்ராமாணிகங்கள்' என்பதை நிரூபிப்பதற்காகப் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் அதன் குணங்கள் இந்த லீலா விபூதிகள் இவை மூன்றும் த்ருஷ்டாந்தமாக உதாஹரிக்கப் படுகின்றன. ச்ருதி ப்ரமாணத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு இந்த மூன்றையும் ப்ராமாணிகமென்று நாம் ஒத்துக் கொள்வது போல, அந்த ச்ருதி ப்ரமாணத்தைக் கொண்டே நித்ய விபூதியையும் ப்ராமாணிகமென்று ஒத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பது கருத்து.

ஒருவனுடைய ஆளுகைக்கு உட்பட்டவை யெல்லாம் அவனுடைய விபூதி என்று சொல்லப்படும். அம்மாதிரி ஈச்வரனுக்கு இரண்டு விபூதிகள் உண்டு என்பது விசிஷ்டாத்வைதிகளின் கொள்கை. அவைகளுள் ஒன்று, ஸம்ஸாரிகளான ஜீவன்கள் ஸம்ஸாரிக்கும் இந்த ப்ரபஞ்சம். இதற்கு லீலா விபூதி யென்று பெயர். இதில் இருக்கும் ஜீவன்களெல்லாரும் கர்ம பரவசர்கள்; இதில் காணப்படும் அசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் 'ப்ருக்ருதி' என்று சொல்லப்படும் தத்வத்தின் விகாரங்கள். அது காரணமாக அவைகளை ப்ராக்ருத வஸ்துக்களென்று சொல்வார்கள். மற்றொரு விபூதியானது, இந்தக் கர்ம பரவசர்களான ஜீவன்களால் மோக்ஷமடைந்த பிறகு போகப்படும் லோகாந்தரம். அந்த லோகத்தில் ஒரு பொழுதும் கர்ம பந்தத்தில் அகப்படாத ஜீவன்கள் சிலரும்

ஸயகநூணவிவியாநஞவகுஷண ஸுஸக்திவடிஸாவரிஜிதாந
 ஸாஸ்யபுநாநாவியாய ஸாவரிஜிஸாநாநகுஷணஸாநகுஷ
 ஸாநகுஷமண்ணவிவெஸ்யபுஸீஸாநகுஷவயிகுஷணிஜிஹிஷி ஸாநா
 ஸாநகுஷகநூணஜிதாநகியாநகுஷவரிஜிமண்ணாநஞவரிஜநவரி
 ஹிஷி ஸாவரிஜிநிவிநொமுகொமொவகஸாநாநகுஷணாவிவ
 வரவாஜிநஸமொவரஸாநகுஷஸாவரிஜிஸாநாநகுஷகநூண
 ஸாநகுஷமொவரஸாஸு ஸஹஸுஸாஸுஸாநகுஷ ஸனி

வற்ற மஹிமையை உடைய அப்ராக்ருத பலவகைப்பட்ட பூஷணங்கள் அநேகங்கள்,
 (3) தனது சக்திக்குத் தகுந்தவைகளானவும் மிகவும் ஆச்சரிய கரங்களுமான கணக்
 கற்றப் பலவித ஆயுத விசேஷங்கள், (4) தனக்கு அபிமதமாயும் அநுருபமாயுமிருக்கும்
 ஸ்வரூபத்தையும் ரூபத்தையும் அந்த ரூபத்தின் குணங்களையும் விபவத்தையும் ஐச்
 வர்யம் சீலம் முதலிய அளவற்ற மஹிமையையும் உடைய லக்ஷ்மீ ஒருவர், (5) தனக்கு
 அநுருபர்களும், கல்யாணங்களாயிருக்கும் ஜ்ஞாநம் க்ரியை முதலிய அளவற்ற குணங்
 களை உடையவர்களுமானக் கணக்கற்ற பரிஜநங்களும் பரிச்சதர்களும், (6) தனக்குத்த
 குந்த ஸகல போக்ய போகோபகரணங்கள் முதலிய அநந்தமான மஹாவிபவத்தை
 உடையவும் வாக்குக்கும் மஃஸஸுக்கும் எட்டாத ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும்
 உடையவுமான திவ்ய ஸ்தாநம் முதலிபவைகள், இவையெல்லாம் நித்யங்களென்றும்,

தடிாவித ...பூஷணங்கள் கல்யாணங்களாக இருப்பதாவது அவை அப்ராக்
 ருதங்களாக இருப்பதே.

ஸாவரிஜித...லக்ஷ்மியின் ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபவம், ஐச்வர்யம் முத
 லிய மஹிமை இந்த ஐந்தும் பகவானுக்கு அத்த்யந்தம் அபிமதங்கள், அத்த்யந்தம் அநு
 ரூபங்கள். ஐச்வர்யம் சீலம் முதலியவை ஸ்வரூபத்தின் குணங்களைக் குறிக்கின்றன;
 'குணம்' என்பது ஸௌந்தர்யம் முதலிய விக்ரஹ குணத்தைக் குறிக்கின்றது. லக்ஷ்
 மியின் ஸ்வரூபம் பகவானுக்கு அநுருப மென்பது

“யஸாவபுமதொ விஷுஸூயெவெயம் ஹிஜாது”

[விஷ்ணு எப்படி ஸர்வ வ்யாபியோ அப்படியே லக்ஷ்மியும்] என்னும் வாக்யத்தால்
 விளங்கும். 'ஹிஷி' என்பது லக்ஷ்மியையே குறிக்கின்றது.

ஸாநாநகுஷ கநூண—இவ்விடத்தில் 'க்ரியை' என்னும் பதம்
 பகவானுக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யத்தைக் குறிக்கின்றது. அந்த கருட விஷ்வக்
 ஸேநர் முதலியவர்களைப் பரிஜநமென்னும் பதமும், களாசிகை முதலியவர்களைப் பரிச்
 சத மென்னும் பதமும் குறிக்கின்றன.

ஸாவரிஜித...இவ்விடத்தில் 'ஸௌம்ய' என்னும் பதத்தால் மாலை சந்தநம்
 முதலியவைகளும், 'ஸௌமொவகஸாந' என்னும் பதத்தால் போக்ய வஸ்துக்
 களின் விநியோகத்திற்கு ஸாதநங்களாயிருக்கும் பதார்த்தங்களும் சொல்லப்படுகின்றன.

இந்த வாக்யங்களின் அர்த்தத்தை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய சரணுகதி கத்யத்
 தின் பாஷ்யத்தில் விஸ்தாரமாகக் காணலாம்.

நிரவடிஸா...இவையெல்லாம் தோஷமற்றிருப்பதாவது—துக்க லேசத்
 தின் ஸம்பந்தத்தையும் அடையாமல் இருப்பதே.

“வெஹ்வெஹிதம் வாருஷம் ஹொஷம் - சூழிதூவணம் -
தவஸம் வாஸுரம்”

“வ வஹ்வொஹ்ரொஹிதெஹிதூவணம்: வாருஷம் - தவஸு
யயா கவஸுரம் வாஸுரீகெஹ்வெஹிதம்”

“வ வஹ்வொஹ்ரொஹிதெஹிதூவணம்: தவஸு - தவஸு
தவஸு: தவஸுதொஹிதூவணம்”

[‘தவஸு:’ உதி உதவெஹிதம் வாருஷம் தவஸுதொஹிதூவணம்]

“வவெஹிதம் தவஸு ஜஹ்வொஹிதூவணம்: வாருஷம்”

[‘வவெஹிதம்: வாருஷம்’ உதிவெஹிதூவணம்: தவஸுதொஹிதூவணம்]

“நீதொஹிதூவணம்: தவஸுதொஹிதூவணம்”

நிர்த்துஷ்டங்களென்றும் சொல்லும் ச்ருதி வாக்யங்கள் ஆயிரக்கணக்காக இருக்கின்றன.
‘ஸூர்யனுடைய வர்ணம் போன்ற வர்ணத்தை உடைய இந்த மஹா புருஷனை நான்
அறிவேன்; அவன் தமஸ்ஸாகிற ப்ரக்ருதிக்கு அப்புறத்தில் இருக்கிறான்’.

‘ஸூர்யனுடைய உள்ளில் ஸுவர்ண மயமாகத் தென்படுகிறான் இந்தப் புருஷன்;
அவனுடைய கண்கள், ஸூர்யனால் மலரப் பெற்றுள்ள தாமரைப் புஷ்பம் போன்றவை’

‘ஹ்ருதயத்தின் உள்ளில் யாதொரு ஆகாச முண்டோ, அதில், இந்தப் புருஷன்
இருக்கிறான். அவன் விசத்தமான மஸ்ஸாலே மாத்ரம் க்ரஹிக்கத்தகுந்தவன்.
அவன் அம்ருதன், ஸுவர்ணம் போன்றவன்’

[இதில் இருக்கும் ‘மனோமய:’ என்னும் சப்தத்திற்கு, ‘சுத்தமான மஸ்ஸ
ஸாலேயே க்ரஹிக்கத் தகுந்தவன்’ என்பது பொருள்].

‘மின்னல் போன்ற ப்ரகாசத்தை உடைய இந்தப் புருஷனிடமிருந்தே ஸகல
நிமிஷங்களும் உண்டாயின’.

[விஷ்ணு: வாருஷம், என்பதற்கு ‘மின்னல் வர்ணத்தை உடைய புரு
ஷன்’ என்பது பொருள்].

‘நீலமான மேகத்தை நடுவில் உடைய மின்னல் கொடிபோல ப்ரகாசித்துக் கொண்
டிருக்கும்’

வஹ்வஸு:... ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதிகள், உபப்ருஹ்மணங்களுக்கு மூலமாயிருக்
கும் ச்ருதிகள் இவையெல்லாம் இங்கு விவக்ஷிதம்.

தவஸு: இவ்விடத்தில் ‘தவஸு’ என்னும் ப்ரத்யயத்தாம் சொல்லப்
படும் ‘ப்ராசுர்யம்’ என்னும் அர்த்தம், ஸம்பந்தத்தைக் குறிக்கின்றது. ‘மஸ்ஸ க்ரஹிக்
கிற வஸ்து, ப்ரமாத்மா க்ரஹிக்கப்படும் வஸ்து’ என்னும் க்ரஹ்ய க்ரஹக ஸம்பந்தம்
விவக்ஷிதம்.

நீதொஹிதூவணம்—தவஸுதொஹிதூவணம் யவஸு: என்ற பஹுவரீஹி செய்யவேண்டும். பதங்கள் மாறி விழுந்திருப்பது வேத வாக்ய
மானதால். முன் பின் வாக்யங்கள் இம்மாதிரி அர்த்தத்தை அபேக்ஷிக்கிறபடியால்
இம்மாதிரி அர்த்தம் கொள்ளப்படுகின்றது. ‘தவஸு தவஸு வஹ்வஸு:’
[அந்த ஸுவிரத்தின் நடுவில் ஒரு அக்ஷி கை இருக்கின்றது] என்பது முன் வாக்யம்

[‘நீடுதொயடி உய்யுலா’ ஐதி உய்யுலா நீடுதொயடிர் விடினுனெவெவ
ஸெயம் உஹரவாணரீகஉய்யுலாகாஸவதிபுநீ வஹிஸிவா ஸாநா
நிஹிதநீடுதொயடிர் வபாஜாதுஸா குவா ஸாநாநிஹிதநீடு
தொயடிர் விடினுவிவாநாதீத்யுய:-]

‘உமோஜயம் ப்ராணஸரீரோ லாராநவம் வதநு ஸங்குபூசுதா
ஸாதா ஸவபூகஜா ஸவபூகாஜம் ஸவபூமயம் ஸவபூரவம் ஸவபூ
ஜிஜிஜாநுதா வாக்யநாடிர்”

‘மோஹராஜதம் வாஸம்”

உதாடிர்:

‘ஈஸ்யஸாநா ஜமதொ விஷுவதீ”

‘ஹீஸுதெ மகூஸ்ய வதநு”

[‘நீடுதொயடி உய்யுலா’ என்பதற்கு ‘நடுவில் இருக்கிற நீலமேகத்தை உடைய’
என்பது பொருள். தஹர பண்டரீகத்தின் நடுவிலிருக்கிற ஆகாசத்தில் இந்த அக்ரி
சிகை இருக்கின்றதென்று கீழ் வாக்கியத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த அக்ரி
சிகைத் தனது நடுவில் நீல மேகம் போன்ற பரமாத்ம விக்ரஹத்தை உடைத்தாயிருக்
கிறபடியால், அது, நீல மேகத்தை நடுவில் உடைத்தாயிருக்கும் மின்னல் போல் ப்ரகா
சிக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது.]

‘விசுத்தமான மஃஸாலே மாத்ரம் க்ரஹிக்கத் தகுந்தவன்; ஜகத்திலுள்ள ஸகல
ப்ராணங்களையும் தனது சரீரமாகத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்; ப்ரகாசித்துக் கொண்
டிருக்கிற திவ்ய விக்ரஹத்தை உடைத்தாயிருக்கிறான்; அப்ரதிஹதமான (தடைப்படாத)
ஸங்கல்பத்தை உடையவன்; ஆகாசம் போல ஸுகுஹமாயிருக்கும் ஸ்வரூபத்தை
உடையவன். ஸகலமான ஜகத்தையும் தனது கர்மமாக உடையவன் (ஸகல ஜகத்திற்
கும் கர்த்தா); பரிசுத்தமான ஸகல போக்யம் முதலியவைகளையும் உடையவன்;
அப்ராஞ்ருதமான ஸகல கந்தங்களையும் ஸகல ரஸங்களையும் உடையவன்; இந்த
கல்யாண குணங்களெல்லாவற்றையும் ஸ்வீகரித்து நிற்கிறான்; பரிபூர்ணமான ஜீவ்
யத்தை உடையவனானதால் ஸகலத்தையும் த்ருணம் போல அநர்தரித்தும், அந்தக்
காரணத்தால் ஒருவித பேச்சும் பேசாமல் இருக்கிறான்.’

‘மஹாராஜதம் என்று சொல்லப்படும் வர்ணத்தில் துவைக்கப்பட்ட திவ்ய வஸ்த்
ரத்தைத் (தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்) ’.

‘விஷ்ணுவின் பத்ரியானவன் இந்த ஜகத்திற்கெல்லாம் ஈசுவரீ’

‘தஹாஸ்யிவாயா உய்யு வபாஜா வுவஹிதம் [அந்த அக்ரி சிகையின்
நடுவில் பரமாத்மா இருக்கிறான்] என்பது பின் வாக்கியம். ஆகையால், ‘நீல மேகத்தின்
நடுவில் இருக்கும் மின்னல் போல்’ என்னும் தத்புருஷார்த்தம் ஸங்கதமாகமாட்டாது;
‘நீல மேகத்தை நடுவில் உடைத்தாயிருக்கும் மின்னல் போல’ என்னும் பஹுவரீ
ஹியே ஸங்கதமாகும்.

உமோஜயம்...உமோஜதெந ராஜிதம் [மஹாராஜதம் என்னும்
வர்ணத்தில் நனைக்கப்பட்ட]. ‘மஹாராஜதம்’ என்று ஒரு வர்ண த்ரவ்யத்திற்குப்
பெயர்.

‘தஜிஷ்டா: வாஜம் வஜம் ஸஹா வஸுணி ஸூராய:’

‘க்ஷயஞ்ஜஸு ரஜஸ: வராகெ | யதெகஜஸுக்ஷிநஞரகுவம்
விஸ்வ வபுராணம் தஜஸ: வரஸூக:’

‘யெ வஷ நிஹிதம் மூஹாயாம் வரஸெ வெஜாஜந்’

ஐதூஜிஸு-தி ஸதநிஸூதொயயயு: | ‘தஜிஷ்டா: வாஜம் வஜம்’
ஐதி-விஷ்டா: வரஸு ஸுஹண: வரஜம் வஜம் | ஸஹா வஸுணி
ஸூராய ஐதி வஹநாசு ஸவ-க்ஷயஸு-நவண: வரிவ-குண-
ஜகூநா: கெயந ஸணீதி விஜகூயதெ | ‘யெ வஸூராயஸு ஸஹா
வஸுணி’ ஐதி வஹநஸுக்ஷி: ‘யெ ஸஹா வஸுணி தெ ஸூராய:’

‘பூமிப் பிராட்டியும் லக்ஷ்மியும் இவனுடைய பத்னிகள்’.

‘அந்த விஷ்ணுவின் பரமமான ஸ்தானத்தை ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக்
கொண்டிருக்கிறார்கள்’

‘ப்ரக்ருதிக்கு மேல்பட்டிருக்கும் இடத்தில் வலித்துக்கொண்டிருக்கிறான்’
அவனுடைய திவ்ய விக்ரஹமானது அந்தமான ரூபத்தை உடையது; அது அவ்யக்
தம், புராணம், ஸர்வவ்யாபி, தம்ஸஸ -க்கு மேல்பட்டு நிற்கின்றதா?

‘ஹ்ருதய குஹையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த ப்ரஹ்மத்தை எவன் உபாஸித்
கிறானோ, அவன் அப்ராக்ருத ஆகாச மென்று சொல்லப்படும் பரம பதத்தை (ப்ரஹ்
மத்தை) அடைகிறான்’

இம்மாதிரியானக் கணக்கற்ற ச்ருதிகளால் இந்த அர்த்தம் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்
கின்றது. ‘தஜிஷ்டா: வாஜம் வஜம்’ என்னும் வாக்யத்தில் ‘பர ப்ரஹ்மமாகிற
விஷ்ணுவின்னுடைய பரம பதத்தை எப்பொழுதும் ஸூரிகள் பார்த்துக் கொண்டிருக்
கிறார்கள்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற படியால், ஸர்வ காலத்திலும் அந்தத் தர்ச
னத்தை உடைய சில பரிபூர்ண ஜ்ஞாநர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று அறியப்படுகின்றது.
‘ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்’ என்றாவது, ‘அப்படி எப்
பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் ஸூரிகள்’ என்றாவது அர்த்தம் செய்து

தஜிஷ்டா: வாஜம் வஜம் ஸஹா வஸுணி ஸூராய:— [விஷ்

ணுவின் அந்தப் பரம பதத்தை ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறா
கள்]. இந்த வாக்யத்தால், (1) பரமபதம் என்னும் ஸ்தானமொன்று உண்டு, (2) அவ்
விடத்தில் ஸூரிகள் என்று சிலர் இருக்கிறார்கள், (3) அவர்கள் நித்யர்கள், எப்பொழு
தும் அனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், என்று மூன்று விஷயங்கள் விதிக்கப் படு
கின்றன. ‘அப்படி அநேக அர்த்தங்கள் விதிக்கப் படுகின்றனவென்றால், வாக்ய
பேதம் ப்ராஸங்கிக்குமே’ என்று சங்கிக்கக்கூடும். அதற்கு ஸமாதானம், ‘அந்த அநேக
அர்த்தங்கள் அப்ராப்தங்களாகவும் அவிருத்தங்களாகவும் இருக்கும் பக்ஷத்தில், அந்த
அர்த்தங்களெல்லாம் விதிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வதில் ஒரு வித தோஷமு
மில்லை’ என்பது தான். ‘அப்ராப்தங்கள்’ என்பதற்கு ‘வேறு ஒரு ச்ருதி வாக்யத்
தாலும் விதிக்கப்படாதவை’ என்பது பொருள்; ‘அவிருத்தங்கள்’ என்பதற்கு ‘ச்ருதி
யில் வேறு இடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தத்திற்கு விரோதியாதவை’ என்பது
பொருள். அதாவது-‘ஸாதக பாதக ப்ரமாணங்கள்’ இராத என்று சொன்னதாயிற்று.

ஐதி வா 1 'உலயவகஷு2வ்ய நெகவியாநம் ந ஸம்ஸவதி' ஐதி
 வெஹ, ஸபூரூபதூதவ்ஸ்ய 1 ஸவ்வியஸிஷ்டம் வாஜஸூநம் வியீ
 யதெ 1 யபொகூட-ததூணாஸூ-வியீயெஹவிவாநாஜ்யநா
 யெ-ந வெடிநெநுநஸிஷ்டம்' ஐதி 1 யயா 'யபாநெயொ2ஷா
 கவாரு' ஐதூடிகை-வியள கஜுணா ம-ணாநா-வாபூரூ
 தெந ஸவ்வ-ம-ணவியஸிஷ்டம் கஜ-வியீயதெ, தயா2தூ2வி
 ஸகுரிவி: ஸபா ட்யஸூ தெந விஷ்டம் வாஜஸூநம்ஸபூரூ-பூதி

கொள்ளக்கூடும். 'எப்படி எடுத்துக் கொண்டோதிலும், இந்த வாக்யத்தால் மூன்று
 (ஒன்றுக்கு மேல் பட்ட) வஸ்துக்கள் விதிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வது ஸாத்ய
 மில்லையே' என்று ஆகேபிக்க இடமில்லை. ஏனென்றால், இந்த அர்த்தங்களெல்லாம்
 அப்ராப்தங்கள் (அதாவது ச்ருதியைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் அறியப்
 படவில்லை) ஆகையால் இந்த வாக்யத்தில், நித்ய ஸூரிகள் அவர்களால் செய்யப்படும்
 தர்சனம் ஆக இந்த இரண்டுகளுடன் விசிஷ்டமாயுள்ள பரமபதமே இவ்விடத்தில் விதிக்கப்
 படுகின்றது என்று சொல்லக்கூடும். ஜைமிரி மஹர்ஷி தமது ஸுத்தரத்தில் 'யாகத்
 தின் விசேஷணங்களும் விதியால் விதிக்கப்படுகின்றன வென்று சொல்லக்கூடும்;
 ஏனென்றால் அந்த விசேஷணங்கள் அந்த விதாந்தத்திற் சொல்லப்படும் முக்ய விஷயத்
 தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டவைகளல்ல. ஆனால் அவை அப்படி விதிக்கப்படுகின்றன
 வென்று சொல்லப்படும் பொருட்டு அவை மற்றை ஒன்றாலும் விவரிக்கப் படாமலிருத்
 தல் வேண்டும்' என்று சொல்லி இருக்கிறார். யாகமாகிற ஒரு கர்மத்தை விதிக்கும்
 'யபாநெயொ2ஷாகவாரு' என்னும் விதியில், கர்மம் குணங்கள் இவையிரண்
 டும், அவை அப்ராப்தங்கள் (வேறு ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் அறியப்பட வில்லை) என்னும்
 காரணத்தால், விதிக்கப்படும் விஷயங்களென்று எப்படி நிச்சயிக்கிறோமோ, அப்படியே
 இந்த ச்ருதி வாக்யத்திலும் விஷ்ணுவின் பரமபதமானது ஸூரிகளால் எப்பொழுதும்
 பார்க்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதாகப் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது என்று சொல்வதில் எல்

'ததூணாஸூ...' கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ந்யாயம் மீமாம்ஸகர்களால்
 ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டதே என்பதற்கு இந்த ஸுத்தரம் இவ்விடத்தில் கூறப்படுகின்
 கின்றது. 'யபாநெயொ2ஷாகவாரு' என்பது இந்த ஸுத்தரத்திற்கு
 விஷய வாக்யம். இந்த விஷய வாக்யத்தின் யதா ச்ருதமான அர்த்தம் 'எது ஆக்
 நேயமோ அது அஷ்டாகபாலமாக இருத்தல் வேண்டும்' என்பதுதான். அதாவது,
 'எது அக்ஷியில் ஹோமம் செய்யப்பட வேண்டியதோ, அது எட்டு கபாலங்களைக்கொண்டு
 ஹோமம் செய்யப்படவேண்டும்' என்று சொன்னதாயிற்று. இதில் கபாலங்களைக்
 கொண்டு ஹோமம் செய்ய வேண்டும் என்பது விதிக்கப்படுகின்றதா? இல்லாவிட்டால்
 அக்ஷியில் ஹோமம் செய்வதும் விதிக்கப்படுகின்றதா? என்று சங்கையைச் செய்து
 கொண்டு, இரண்டும் அப்ராப்தங்களாகவும் அவிருத்தங்களாகவும் இருக்கிறபடியால்
 இரண்டுமே விதிக்கப் படுகின்றன என்று மீமாம்ஸகர்கள் நிர்ணயத்திருக்கிறார்கள்.
 அந்த ந்யாயமே இவ்விடத்தில் அந்வயிக்கப் படுகின்றது. இதில் விசேஷ்யம் மாத்ரம்
 விதிக்கப் படாமல் விசேஷணமும் விதிக்கப் படுகிறபடியால், இதை விசிஷ்ட விதி
 யென்று சொல்வார்கள்.

வாழ்ந்த உதி ந சுழிஜிரொயல்! காரணஞ்ஞா? கியரணாநுவாழி
நம் ஹோத்ருஸஹுராவா ஜவாழிஷா விநியுத்ராஸு புகாரண
வரிசுரஸுபுகாரணவரிதாஸு ஸூயஸு ஸவஸு யயாவவஸு
லெவாபூவஸுவிருஸு வுரஹஸவஸுயயஸு வி ஹி ஹெவஸு
புரீதஸுஸூயஸுமணநிஷுமணாலியாநம் ஹோத்ரு, சுபு
ரீதஸுஸூயஸுமணநிஷுமணாலியாநம் ஸஹு / விநியு
த்ராஸுபுகாரணம் உ ஹெவதாழிஷுபூவாவிருஸுமணவிஸு
ஷபுதிவாடிபம் விநியுமரநம்மணலெவ / நெயம் புரூதி
உஸுஜநவிஸுயா, தெஷாம் ஸாடிஸுயுநாநுவவதெஃ, நாஸி

வித விரோதமும் இல்லை. ஸூரிகளால் அப்படிப் பார்க்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பது அப்ராப்தமே. வேதத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்தவர்களெல்லாம் இப்படியே சொல்லுகிறார்கள். 'ஹோம மந்த்ரங்களும், செய்யப்படும் கர்மாவை அநுவதிக்கும் மந்த்ரங்களும், ஸ்தோத்ரமென்றும் சஸ்த்ரமென்றும் சொல்லப்படமவைகளும், ஜபங்களாக விரியோகம் செய்யப்பட்டுள்ளவைகளும், ப்ரக்ருத ப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பவைகளும், வேறு ப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பவைகளும், இவை யெல்லாம் தம் தம் அர்த்தம் முழுவதையும், அந்தந்த அர்த்தம் அப்ராப்தமாகவும் அவிருத்தமாகவும் இருக்கும் வரையில் ஸாக்ஷாத் விதி வாக்கங்கள் போலவே, உள்ளபடி போதிக்கின்றன' என்பதே அவர்களின் நிர்ணயம். 'ஸ்தோத்ரம்' என்பது காரணமாக உச்சரிக்கப்படும் மந்த்ரங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் குணங்களுடைய வஸ்துவின் குணங்களைச் சொல்லும்; 'சஸ்த்ரம்' என்பது காரணமின்றிக்கு உச்சரிக்கப்படும் மந்த்ரங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் குணங்களுடைய வஸ்துவின் குணங்களைச் சொல்லும். விரியோகத்திற்குத் தகுந்த வஸ்துக்களை ப்ரகாசிப்பிக்கும் மந்த்ரங்கள் விஷயத்திலும், அப்ராப்தங்களாயும் அவிருத்தங்களாயுமுள்ள குணவிசேஷங்களைச் சிற்சில தேவதா விஷயமாகப் பேசுவதெல்லாம் அந்த விரியோகத்திற்கு அநுகுணமே. 'தவிஷுரோ வரஸு வடிஸு இத்த்யாதியான வாக்கத்திற் சொல்லப்படும் ஸூரிகள், முத்தர்களான ஜீவன்களே' என்று சொல்வதும், அவர்களுக்கு ஸதாதர்சனம் உபபந்ரமாக மாட்டாதாகையால், சரியன்று.

ஹோத்ரு ஸஹுராவா:— கார்த்துடன் செய்யப்படும் மந்த்ரோச்சாரணம் ஸ்தோத்ரம், காரணமின்றிக்குச் செய்யப்படும் மந்த்ரோச்சாரணம் சஸ்த்ரம்.

ஜவாழிஷு—ஜபம் முதலியவைகளில். அதாவது, ஜபம் அத்தியநம் இவைகளில். உறக்கச் சொல்லப்படுவது அத்தியநம், உபாம்சுவாக உச்சரிக்கப்படுவது ஜபம்.

வூரஹணவஸு—ஸாக்ஷாத் விதி வாக்கங்கள் போல, 'ப்ராஹ்மணங்கள்' என்பது ச்ருதியில் விதி வாக்கங்களைக் குறிக்கும்.

நெயஸு—'தவிஷுரோ' இத்த்யாதியான வாக்கத்தில் தென்படும் 'ஸூரிகள்' என்னும் பதம், ஸம்ஸாரத்தில் ஒரு காலத்தில் அகப்பட்டிருந்து பிறகு மோக்ஷ மடைந்திருக்கும் ஜீவன்களையே குறிக்கின்றது என்று சொல்லிவிட்டால், 'நித்யர்கள்' என்று சிலர் இருக்கிறார்கள் என்று ஒத்துக்கொள்ள வேண்டிய ச்ரமம் இல்லையே என்று ஒரு சங்கையைச் செய்துகொண்டு, அப்படி அது பேசுகின்றது என்று சொல்வதற்கு